

101

ΕΚΚΛΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΛΑΟΝ

ΚΑΙ

ΑΠΟΛΟΓΙΑ

ΠΑΠΑ ΕΥΘΥΜΙΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΛΑΟΝ

(Ἦτοι σύντομος ἐκθεσις καὶ ἀπολογία τοῦ Αἰδεσ. Παπᾶ Εὐθυμίου ἀπέναντι τῶν οὐσαρξάτων πράξεων τῶν Ἀγιοτάτων Ἡρώων τοῦ Φαναρίου μετὰ τὴν Ἀνακωχὴν.

Α΄.

« Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔνδικον ἔχει μυσθοδοσίαν. » (Ἔβρ. 2 : 2).

Προσφιλέστατοι ὁμογενεῖς!

Εἶνε φανερὸν εἰς πάντα, ὅτι κατὰ τὸν μέγαν φιλόσοφον τοῦ κόσμου Ἀριστοτέλην « οὐδὲν ἄνευ αἰτίας » Καὶ ἐπομένως ἐν τῇ σύμπαντι βσιλεύει ὁ ἀδυσώπητος καὶ ἀπαράβατος νόμος τῶν αἰτιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ἢ συνεπειῶν. Καὶ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον, « ὅ,τι ἂν σπεύσῃ τις, τοῦτο θὰ θέρσῃ ». Μετὰ λύτης πολλῆς καὶ βαρυαλογούσης καρδίας, καὶ μετὰ δακρύων θὰ πατάξω διὰ τῆς παρούσης μου τὴν ἀγέρωχον ἄφρον καὶ τὴν πασίγνωστον ἀνθετικὴν καὶ μὴ ἐν Χριστῷ πολιτείαν τοῦ τόσον ἄλλοτε σεβαστοῦ Κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν Ἀνακωχὴν τοῦ Μεγάλου πολέμου, καὶ τὴν, ὡς μὴ, ὄφελεν, εἰσοδὸν τῶν Νικητῶν εἰς Κων/πολιν. Τὰ γεγονότα καὶ πανθομολογούμενα πράγματα τῶν Ἀθλοφόρων τοῦ Φαναρίου « μόνον οὐχὶ φωνῆς ἀφιένια » κατακραυγάζουσιν ἐναντίον αὐτῶν, καὶ σύμπας ὁ ἐρθέδεξος λαὸς διατελεῖ δικαίως ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγανακτήσεως, ἕνεκα τῶν συνεπειῶν καὶ τῶν τρομερῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀντικυβερνητικῆς διαγωγῆς τοῦ Φαναρίου. Εἶνε ἔραγε ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν τί μᾶς ἐκόστισεν ἢ ἐξαμβλωματικὴ πολιτεία τῶν Πατριαρχείων μας, ὑπὸ τὴν ἄφρονα διοίκησιν τῶν Μεγάλων Ρασοφόρων; Ἐκατέμβας θυσιῶν καὶ μυριάδας συμφορῶν ὑπέστη τὸ ταλαίπωρον ἔθνος ἡμῶν, ἕνεκα τῆς ἐλλόγου ὀργῆς τοῦ Τουρκικοῦ λαοῦ κατ' ἡμῶν, διὰ τὴν μανιώδη ἀντιτουρκικὴν πολιτείαν τοῦ Φαναρίου. Ὁ ἥλιος δυνατὸν νὰ καλυφθῇ, οὐχὶ ὁμως καὶ αἱ ἐξωφρενητικαὶ καὶ Ἱερουσαλὴν θρήνων ἀξιαὶ πράξεις τῶν περὶ τὰ Πατριαρχεῖα. Πρὸς τί νὰ κρύψωμεν ἢ ν' ἀρνηθῶμεν αὐτὰ ἀνωφελῶς; « Ὁ κρύπτων τὰς ἀμαρτίας αὐτοῦ δὲν

θέλει εὐδοκῆ, ὃ (δὲ ἐξομολογούμενος καὶ παραιτῶν αὐτὰς θέλει ἐλεηθῆ. » (Παροιμ. 28: 13). Εἶνε πολὺ ἀνέτητον καὶ ἐπιβλαδέστατον νὰ κρίνη τις τόσον ἐπιπολαίως τὰ πράγματα, ὧστε τὰ μὲν ἴδια σφάλματα ἐλαφρόνων ἢ καλύπτων, τὰ δὲ τῶν ἀναντίων ὑπερεξορκόνων, νὰ δικαιολογεῖται καὶ καθησυχάζῃ τὴν συνείδησίν του, καὶ μεροληπτικῶς κρίνων τὰς παραδόσεις του νὰ παρπονεῖται διὰ τὰς δήθεν βικρυτάτας, συνεπαίτας καὶ ἀπροσδοκίτους ἐκδόσεις. Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἃς εἰτέλωμεν εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως ἡμῶν, καὶ ἃς κρίνωμεν μὲ τὴν εἰλικρινῆ λογικὴν τὰ λαβόντα χώραν μεταξὺ τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως ἡμῶν καὶ τῶν Ἀγιωτάτων Παλληκαρίων τοῦ Φαναρίου ἀφ' ἑνός, κ' ἀφ' ἑτέρου τὰς κατὰ τὸ μέτρον τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων ἐνεργείας ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ θεράποντος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης καὶ χρησιμότητος, καὶ τὴν νομιμόφρονα στάσιν μου ἀπέναντι τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως χάριν τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν συμφερόντων. Ἀνχγνώσατε ἀπροκαταλήπτως καὶ κρίνατε ὀρθῶς. « *Μὴ τὴν κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε.* »

Οὐδεὶς καὶ τὸν κοινὸν νοῦν ἔχων δύναται ν' ἀρνηθῆ ὅτι κατὰ τὰς ἐνεξιχνιάστους μὲν, ἀλλὰ πάντοτε δικαίας βουλάς τοῦ Ὑψίστου ἐτέθημεν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῆς Τουρκίας, καὶ ἐπομένως τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῆς ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας ἡμῶν ἀπὸ 500 ἐῶν συντακτικῶν μετὰ τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους ἐξαρτῶνται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν νομοταγῆ ὑπακοῆν καὶ εἰλικρινῆ συμπάθειαν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως ἡμῶν. Καὶ εἶνε ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ὅτι ἐνδέπετε οὐδαμῶς κανὲν Κράτος δὲν ἠδίκησε τοὺς εὐπειθεῖς καὶ φιλησυχούς ὑπικούς του. Τοῦτο μαρτυρεῖται ἐκ τῆς ἐπὶ τοσοῦτους αἰῶνας συμβιώσεως ἡμῶν μετὰ τῶν Τούρκων, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς τελευταίας ἑκατονταετηρίδος, καθ' ἣν ἐξῶμεν ἐν τοιαύτῃ ἀνέσει καὶ εὐημερίᾳ, ὥστε ὡς νομοταγεῖς καὶ σωφρόνως πολιτευόμενους μᾶς ἡγάπων ἀρκετὰ καὶ μᾶς ἐτίμων οἱ Τούρκοι. Καὶ μήπως ἡ θρησκεία ἡμῶν δὲν μᾶς διατάσσει ρητῶς νὰ ὑπακούωμεν ἀγογγίστως εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν, οἰαδίποτε καὶ ἂν εἶνε αὕτη; « *Πᾶσα ψυχὴ ἃς ὑποτάσσητε εἰς τοὺς ἀνωτέρας ἀρχάς, διότι δὲν ὑπάρχει ἐξουσία ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· αἱ δὲ οὐσαί ἐξουσίαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἶνε τεταγμέναι· ὥστε ὁ ἐναντιούμενος εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐναντιοῦται εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ ἐναντιούμενοι θείλουσι λάβει εἰς ἑαυτοὺς καταδίκην. Διότι οἱ Ἄρχοντες δὲν εἶνε φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις νὰ μὴ φοβεῖσαι τὴν ἐξουσίαν, πράττε τὸ καλὸν καὶ θέλεις ἔχει ἔποιτον παρ' αὐτῆς. Ἐπειδὴ δ' Ἄρχων εἶνε τοῦ Θεοῦ ὑπηρέτης εἰς σὲ πρὸς τὸ καλόν· Ἐὰν ὅμως πράττης τὸ κακὸν φοβοῦ διότι δὲν φορεῖ τὴν μάχαιραν ματαιῶς. Ἐπειδὴ τοῦ Θεοῦ ὑπηρέτης εἶνε, ἐκδικητῆς διὰ νὰ ἐκτελῇ τὴν ὀργὴν κατὰ τοῦ πρᾶττοντος τὸ κακόν. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑποτάσσησθε, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ὀργὴν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν. Ἐπειδὴ διὰ τοῦτο πληροῦντε καὶ φόβους. διότι ὑπηρετεῖται τοῦ Θεοῦ εἶνε, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐνασχολούμενοι. Ἀπόδοτε λοιπὸν εἰς πάντα τὰ ὀφειλόμενα, εἰς ὃν τινα ὀφείλετε τὸν φόρον, τὸν φόρον, εἰς ὃν τινα τὸν δασμὸν, τὸν δασμὸν, εἰς ὃν τινα τὸν φόβον, τὸν φόβον, εἰς ὃν τινα τὴν τιμὴν, τὴν τιμὴν.* » (Ρωμ. 13: 1-8)

« *Ἄς μοι ἐπιτραπῆ νὰ ἐρωτήσω τοὺς σήμερον ἐν Φαναρίῳ Ἀγίους Πηδαλιούχους τῆς Νέας ἐν Χριστῷ Κιβωτοῦ ἐσεβάσθησαν τὰς τόσον σαφειστάτας καὶ ἀνωθεν ἐντολάς ταύτας τοῦ Εὐαγγελίου; Διατί ἐτόλμησαν νὰ ἔλθουν εἰς τοιαύτην σύγκρουσιν πρὸς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ ἐφάνησαν ἀπειθεῖς καὶ πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν θρησκείαν ἡμῶν; Διατί ἀντεστρατεύθησαν τόσον φανερὰ πρὸς τὰς διακελεύσεις ταύτας; Ἴδου τὰ πράγματα ἀπέδειξαν τρανώτατα ὅτι « φοβερόν τὸ ἐμπεισεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ Ζῶντος » καὶ « Ἀποσείψαντος δὲ Σοῦ τὸ πρόσωπον ταραχθήσονται. »*

Δὲν γνωρίζω ἂν δύναται νὰ δικαιωθοῦν λέγοντες ὅτι ἡμεῖς ὡς τόσον πολυάσχολοι καὶ περὶ τὰ ἐκτὸς τοῦ Εὐαγγελίου τυρβαζόμενοι δὲν ἠβραμέν ποτε καιρὸν νὰ μελετήσωμεν τὰς Ἀγ. Γραφάς. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι πρὸ πολλοῦ στρέψαντες τὰ νῶτα πρὸς τὸ Πρόγραμμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὰ κοσμοπολιτικὰ ἢ τὰ ἴδια ἑαυτῶν συμφέροντα ἐμπαθῶς θηρεύοντες ἐμώρφωσαν ἰδιαίτερον στάδιον ἐνεργείας, ἧτις καὶ τὴν ἄλλοτε Μεγάλην ἀληθῶς Ἐκκλησίαν ἡμῶν ἐταπεινώσε καὶ ἐπὶ τέλους ἰδοῦ ποῦ μᾶς κατήνησαν, καὶ ἀκόμη ἔχουν ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθοῦν τὸ ἔργον των πρὸς συμπλήρωσιν τῆς τελείας καταστροφῆς τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Τοῦτο καὶ τυφλοῖς καὶ

μωρὰς κατάδηλον. Δὲν χρειάζεται ναυ; φλουραφικὸς πρὸς κλη-
νὴσιν τῆς ἀληθείας ταύτης. « Τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φέγγει. »

Ὅπως δὴ ποτε οἱ ἀνακληθέντες τῶν Ἁγίων Γραφῶν Φαναρι-
πρόβλητοι ἐφαντάσθησαν ὅτι καὶ ἄνευ τῶν ἰδηγιῶν τοῦ Εὐαγγελίου
ἦτο δυνατόν νὰ θριαμβεύσουν, καὶ ἀπαξ ἐκτροχιασθέντες νομίζουσι δι-
ἄνευ τῆς ἰδιαιτέρας ἐπικλήσεως τοῦ ἁνωθεν δι' Ἁγίου Πνεύματος φω-
τισμοῦ θὰ σώσουν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ τὸ Ἔθνος. Καὶ τὸ θαυ-
μαστὸν εἶναι ὅτι κατόπιν ταραχῶν ἀποτυχῶν καὶ καταπτώσεων,
ἀφοῦ πρῶτοι ὄντες ἐν πάσιν ἐγενόμεθα ἰσχυροὶ, συνεπέα τῆς τοιαύ-
της πολιτείας αὐτῶν, ὅχι μόνον δὲν ὀπισθοχωροῦν, ἀλλ' ἐννοοῦν νὰ
προχωρήσουν αὐθαδῶς εἰς τὴν ἐλοκληρωτικὴν ἐξάφνισιν τῶν πάν-
των. Ἀράγε δὲν δικαιοῦται τις μετὰ πόνου ψυχῆς νὰ ἐφαρμώσῃ τὸ
ρητὸν « ὅταν ὀργὴ δαιμόνων (Θεοῦ) βλάβη τινα, τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον
ἀφαιρεῖται τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν, εἰς δὲ τὴν χεῖρῳ τρέπει γνώμην,
ἐν' εἰδῆ μηδὲν, ὧν ἀμαρτάνει. » ἐχρεωκόπησαν δεινῶς οἱ Μεγάλοι
Ρασοφόροι, καὶ ἐπλήρωσε τὸ δόστηνον Ἔθνος ἡμῶν. Ἡ μήπως
ψευδέμεθα; Ὡ εἶθε νὰ ἦσαν συκοφαντία ταῦτα!

Ἀράγε ἀπηγεῖτο μεγάλη σκέψις καὶ ἔξοχος διάνοις, διὰ νὰ
ἐτιμῆτο ὅτι ἡ ἦττα τῆς Τουρκίας, καὶ ἡ εἰσβολὴ τῶν στόλων εἰς
Κωνσταντινὴν οὐδόλως ἐσήμενεν τὴν βεδλικὴν κατάργησιν τοῦ Ὄθω-
μανικοῦ Κράτους, οὐκ εἶμεθ' ὑπήκοοι.

Δὲν ἀνέγνωσαν οἱ ἐσκοτισμένοι τὸν νοῦν Ἅγιοι τοῦ Φαναρίου
τοὺς δεκτοὺς γενομένους ὄρους τοῦ Βίλσωνος, καὶ τὸς ὑποσχέσεις
τῶν Νικητῶν. Φαίνεται ὅτι τόσον δυσηρεστήσομεν τὸν Πανάγαθον
Θεὸν καὶ Πατέρα ἡμῶν, ὥστε ἔδωκεν ἀδόκιμον νοῦν εἰς τοὺς Ἅγίους
ἡμῶν Ρασοφόρους διὰ νὰ ὀδηγήσουν κατὰ σκοπέλων καὶ ὑφάλων
τὸ κῆρος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἡμῶν.

Μήπως οὐκ συκοφαντοῦμεν, ὦ Μεγάλοι Ρασοφόροι;

Ἡμάρτομεν, ἠνομίσαμεν, ἠδικήσαμεν, 2+2=4. Καὶ ἡ μὲν
ὁδὸς τῆς σωτηρίας εἶνε νὰ δεῖξωμεν σημεῖα μετανοίας καὶ ἀποδο-
κιμασίας τῶν μετὰ τὴν ἀνακωχὴν πράξεων τοῦ Φαναρίου, ὅπερ ὡς
κεφαλὴν πρέσβυρον εἰς τὸν ἄεθρον ἐλοκληρὸν τὸ Ἔθνος ὡς συνυ-
πεύθυνον τῶν πραξικοπημάτων. Οἱ ἐν Φαναρίῳ χωρὶς νὰ ταράσσων-
ται διὰ τὰ φυσικὰ ἀποτελέσματα τῆς σκαμβοτάτης καὶ ἐκτροματι-
κῆς τῶν πολιτείας, ἐπιμένουν διὰ λόγων καὶ παλιμβουλιῶν ν' ἀπα-

τήσουν τὴν Σεβ. Κυβέρνησίν μας, ἥτις ἡμῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ
δελεασθῆ εὐκόλως, καὶ μάλιστα ἡ παρούσα Δημοκρατικὴ Κυβέρ-
νησις ἡμῶν. Δὲν θέλω νὰ προῶ λεπτομερῶς εἰς τὰ καθ' ἕκαστα
τῶν ἐκνόμων πράξεων τοῦ Φαναρίου. Ἀλλὰ καὶ δὲν δύναμαι νὰ μὴ
πατάξω αὐτὰς καὶ δημοσίᾳ διὰ τῶν ἐξῆς ἐρωτήσεων καὶ παρατη-
ρήσεων.

1ον. Ἦτο ὀρθὸν νὰ ὑψώσουν τὴν μεγάλην ἐκείνην σημαίαν
εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν ἐκεῖ Κοιτικὴν χωροφυ-
λακίαν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Βενιζέλος τοὺς εἰδοποίησε νὰ καθήσουν
ἡσυχῶι νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν εἰς τὰ Πολιτικά, « νὰ τὰ πᾶσι καλά με-
τοὺς Τούρκους. » Ποῖος τοὺς παρκαίνησαν εἰς τὸ ἀπονενομημένον καὶ
φρενοβλαδὲς ἐκεῖνο διάδημα; Δικτὶ δὲν ἐσκέφθησαν τὰς συνεπείας
τοιούτου πραξικοπήματος; Ἐφαντάσθησαν, ὡς φαίνεται, ὅτι ἐντὸς 24
ὡρῶν θὰ ἐξανακίσηται ἡ Τουρκία, καὶ διὰ νὰ προλάβουν νὰ κερ-
δίσουν τὴν μεγάλην δόξαν τῆς πρωτοβουλίας ὡς Σωτήρες τοῦ
Ἔθνους, ἴσως δὲ καὶ διὰ νὰ κηρύξουν τὸ Φανάριον ὡς πολιτικὴν
ἔδραν τοῦ νέου Βασιλείου ἐδιάσθησαν, καὶ ἄνευ συνεννοήσεως πρέ-
σβυσαν εἰς ἐκτελέσεις ἐξωφρενητικῶν ἀποφάσεων. Ἀλλὰ « ὡς ἐπι-
σφραγεῖς αἱ ἐπίνοιαι τῶν βροτῶν! »

2ον. Ἐν τίνι δικαιοῦματι, καὶ ποῦ βριζόμενοι διεκήρυξαν κο-
μπάζοντες ὅτι αὐτοὶ καὶ μόνοι ἦσαν οἱ ἀρμόδιοι νὰ σώσουν τὰ πάντα
καὶ παρὰ τὴν ἀνωτέρω εἰρημένην ἐντολήν τοῦ Εὐαγγελίου προέδη-
σαν αὐθαίρετως εἰς τὴν πομπώδη διακοπὴν τῶν σχέσεων μετὰ τῆς
ἠττημένης μὲν, ἀλλὰ νομίμου Κυβερνήσεως ἡμῶν, ἥτις εὐρίσκειτο τέ-
τα εἰς τὴν πλέον κρίσιμον καὶ ἀπελπιστικὴν θέσιν; Δὲν ἦτο τοῦτο
ἐγκλημα φιδεράς καὶ ἀσυγγνώστου καθυστάσεως;

3ον. Διὰ ποῖον λόγον, ἀντὶ νὰ σεγκρατοῦν τὸν ἀφηνιάσαντα ὄχ-
λον διὰ τῆς συνετοῦς διδασκαλίας καὶ τῶν χριστιανικῶν προτροπῶν,
διὰτὶ, λέγω, λησμονήσαντες τὴν ἀποστολήν των ὡς Κήρυκες τοῦ Εὐ-
αγγελίου τῆς Εἰρήνης καὶ ἀγάπης, τῆς νομιμοφροσύνης καὶ ὑπακοῆς
ἐτόλμησαν αὐθαδέστατα νὰ ὑποδαυλίσουν τὴν ἀναφλεχθεῖσαν φλόγα
διὰ τῶν πανηγυρικῶν αὐτῶν ἀποπημάτων κ' ὄλως ἐκτρόπου ἐνερ-
γείας κατὰ τῆς κινδυνευούσης τότε Κυβερνήσεως ἡμῶν; Καὶ χωρὶς
νὰ σταθμίσουν σοβαρῶς τὰ πράγματα ἀπέστειλαν τὸν Τοποτηρητὴν
Δωρόθεον εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐνῆ ἔπρεπε καλῶς νὰ γνωρίζουν ὅτι εἰ

περί τὴν Κιτρίνην Τράπεζαν καθήμενοι Ἴσχυροὶ Ἄρχοντες δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δεχθοῦν Ρατοφόρους τ.ἔ. Ἐκκλησιαστικούς, εἰς ἀκράσιν. Καὶ θὰ τοὺς ἔλεγεν «ἐκαστος ὅπου ἐτάχθη, ἐκεῖ μενέτω.» Καὶ κατὰ τὸ Πηδάλιον. « Πᾶς ἐπίσκοπος τοῖς πολιτικαῖς πράγμασιν ἀναμιγνυόμενος καθαιρείσθω. »

Σημ. Καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν πλημμελήματα τσοῦτον ἐμώρηνεν αὐτοὺς ὁ Κύριος, ὥστε χωρὶς εὔτε κἂν νὰ πατήσουν τὸν πᾶσα ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς αἰθούσης τῆς Συνδιασκέψεως, διὰ νὰ δεῖξουν τὰ μεγαλεῖα τῶν διέδιδον κομπορημόνως ὅτι ἐπέτυχον τοῦτο, ἢ ἐκεῖνο, καὶ κατώρθωσαν μεγάλα πράγματα ὁ Τοποτηρητῆς καὶ ὁ Τραπεζοῦντος Χρῦσανθος ἀπατώντες τοὺς στενοκεφάλους ὀπαδοὺς τῶν, καὶ διερεθίζοντες τὸν δικαίως καθ' ἡμῶν ἐξεγερθέντα Τουρκικὸν λαόν. Ἐνῶ τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι Ρατοφόροι ἐνδυθέντες λαϊκὴν ἐνδυμασίαν περιεφέροντο ἀνὰ τὰς ἐδοὺς τῶν Παρισίων εὐφραίνεμενοι λαμπρῶς καὶ κατσοπαταλῶντες ἀφθόνως χρήματα εἰς βῆρος τοῦ ἑθνικοῦ Ταμείου. Ἐπιστολαὶ καὶ τηλεγραφήματα ἀνήγγελλον τοὺς μεγάλους (!!) θριάμβους τῶν (!!) « ο mores ο tempora. » « Κουφότης κουφότητων τὰ πάντα κουφότης! » Εἶνε ἄξιον πολλῆς καὶ δικαίας ἀπορίας πῶς δὲν ἐλήφθη ποσῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ δεδομένου ἔτι θὰ ἐξεπληροῦντο τὰ ὄνειρά τῶν, οἱ Τούρκοι ὡς πλειοψηφοῦν στοιχεῖον, θὰ ἦσαν βεβαίως ὑπέρτεροι ἡμῶν ἐν παντὶ καὶ πάντοτε. Ἐπὶ τέλους ἢ κατάργησις δὲν θὰ συνεπήγετο καὶ τὴν ἐξολόθρευσιν τῆς Τουρκικῆς φυλῆς, καὶ ἐπομένως στοιχειωδέστατος νοῦς χρειάζεται: διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις ὅτι τὸ συμφέρον ἡμῶν καθ' ἀνάγκην ἀπῆγει, ὥστε μὲ πᾶσιν θυσίαν νὰ διατηρῶμεν σχέσεις ἀγαθὰς πρὸς τοὺς Τούρκους. Πλὴν οἱ ἐν Φαναρίῳ παραζαλισμένοι ἢ μάλλον παθόντες τὰς φρένας, ἄλλως ἔκριναν τὰ πράγματα, εἶχον ἰδιαίτερον φακὸν δι' οὗ τοὺς μὲν ἰδίους ἄθλους ἐμεγέθυνον, τὰ δὲ τῶν ἐναντίων ἐξεμηδένιζον. Δὲν ἐσκέφθησαν ὅτι ἡ τοιαύτη παράτολμος καὶ ἀντικυβερνητικὴ ἐκδήλωσις τῶν ἐξέθετε βεβαίως ὄχι μόνον τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀπέναντι τῶν δῆθεν φίλων μὲς Εὐρωπαϊῶν, ὡς ἀντάρτην, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν ὡς δῆθεν ἐπιτρέπουσαν τοιαύτας ἀξιοθρηγήτους οὐτοπίας. Καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐκινήθη καθ' ἡμῶν ἢ ὑποψία τῶν Εὐρωπαϊῶν ὡς ὄντων στασιαστῶν καὶ ταραχοποιῶν, καὶ διευκολύναμεν πολὺ τοὺς Τούρκους εἰς τὸ νὰ

μας κατηγοροῦν ὡς ἀπειθεῖς καὶ αὐθάδεις. Εἶνε ἀνάγκη νὰ λεχθῆ ὅτι διὰ τῶν τοιούτων ἀταξιῶν ὠφελήθησαν πραγματικῶς οἱ Τούρκοι, καὶ ἐζημιώθημεν μόνον ἡμεῖς.

Δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὴν πρώτην ἀποστολὴν τοῦ Τοποτηρητοῦ, ἀλλ' ὡσάν νὰ ἦσαν οἱ ἐν Φαναρίῳ ἐκ τῶν «ὦν οὐκ ἄνευ» ἐφωδίασαν καὶ δευτέραν φορὰν αὐτὸν διὰ χιλιάδων λιρῶν καὶ τὸν ἐξαπέστειλαν εἰς Λονδίνον, διὰ νὰ μετρήσῃ καὶ τὰς ἐδοὺς τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης. Πλὴν παρεμβὰς ὁ εὐλογημένος θάνατος ἐματαιώσε τὰ μεγάλα σχέδια τῶν Λονδικῶν διακκεδάσεων. Ἄς μᾶς εἰπῶσι τί κατώρθωσεν ὁ εἰρημένος Δωρίθας; ἂς μὴ φοβοῦνται ποσῶς; διότι σήμερον ζῶμεν ὑπὸ τὴν Δημοκρατικὴν ἐλευθερίαν, καὶ οὐδεὶς φόβος καταδιώξεως.

4ον. Ἦτο δίκαιον νὰ διαλαλοῦν περιτράνωσ ὅτι ὡς πολέμιοι τῆς Τουρκίας, συνετάχθησαν τῇ Ἑλληνικῇ κυβερνήσει, καὶ κηρύξαντες τὴν ἐνωσιν μετ' αὐτῆς ἔτρεχον δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πρὸς ὀποσὶτήριον τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν Τούρκων, εἰπὼντες συσπειρωθέντες περὶ τὸν Μέγαν καὶ ἀτρόμητον Ἀρχηγόν, τὸν Δεοντόθυμον Μουσταφᾶ Κεμάλ Πασᾶν ἠγωνίζοντο τὸν περὶ ζωῆς καὶ θανάτου ἔσχατον κίνδυνον; Διὰ νὰ φανοῦν δὲ ὅτι ἦσαν πρώτης τάξεως Πρωτοπαλληκαρα ἐνήργουν τὰ πάντα φανερά, διὰ νὰ δοξασθοῦν ὡς ἄλλοι Ἡρόστρατοι. Δὲν ἔλαβον πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ « ὄ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης. » Σημ. α) Πόσον θλίβομαι ἐκπτομίζων ταῦτα, πλὴν τὰ πράγματα καὶ ἡ ἀλήθεια μὲ ἀναγκάζουν νὰ κἄμω τοῦτο. « Αὐτοὶ ὀφθόνται! » Ἀναγκάζομαι νὰ πράξω τοῦτο διότι βλέπω ὅτι μετὰ πείσματος Καλογηρικοῦ ἐννοοῦν νὰ συνεχίζουσιν τὸ ὀλέθριον Πρόγραμμά τους εἰς βῆρος τοῦ τόσα δεινὰ παθόντος ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἔθνους ἡμῶν.

Σημ. β) Καθ' ὃν χρόνον οἱ ἐν Φαναρίῳ ἐκίνουν γῆν καὶ οὐρανὸν, ὡς εἶπον, ἀπὸ τῶν 100 χιλ. ἐξωτερικῶν ἐπιστολῶν ὁμογενῶν ἐξ Ἀμερικῆς, Ἑλλάδος καὶ λοιπῶν μερῶν ἔκειντο φυλακισμένοι ἐν τινι δωματίῳ τῶν Πατριαρχείων. ἐξηγουμαι. Ἐπὶ τριετίαν, ὡς γνωστὸν, ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία εἶχε διακοπὴ ἕνεκα τοῦ πολέμου. Μετὰ τὴν Ἀνακωχὴν οἱ εἰς τὰ ξένα εὐρισκόμενοι ὁμογενεῖς ἔγραψαν ἄλλος 10 καὶ ἄλλος 30 καὶ πλέον ἐπιστολὰς ζητοῦντες νὰ μάθωσιν ἂν ζοῦν οἱ προσφιλεῖς τῶν αἰκείων, διὰ νὰ τοὺς ἐμβάσουν χρήματα.

Ἡ Τουρκία βεβαίως δὲν ἐδέχετο τὰς ἐπιστολάς ταύτας ἀνευ πληρωμῆς, καὶ παρῆλθοντο εἰς τὴ Πατριαρχεῖα, διὰ νὰ τὰς στείλῃ εἰς τοὺς ἀνήκοντας. Ἀλλὰ ποῦ εἶχον καιρὸν ἢ χρήματα νὰ θυσιάσουν διὰ τόσον ἀσήμαντον (!) ζήτημα. Ἐνῶ τότε οὕτω χρήματα ἐχρειάζοντο. Διότι εἰς κάθε ἀτμόπλοιον εὐρίσκοντο ἐπιβάται, καὶ ἦτο πολὺ εὐκόλον νὰ σταλοῦν εἰς τὰ μέρη των αἱ τόσον σπουδαιόταται ἐκεῖναι ἐπιστολαί. Ἴδου οἱ Μεγάλοι μας Σωτήρες. Εἰς Κουρδος ἂν ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς μισθοδοτούμενος, θὰ ἐφιλοτιμιεῖτο νὰ διαβιβάσῃ τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας εἰς τοὺς δικαιούχους των. Αὐτὰ δὲν εἶνε λόγια ἀλλὰ πράγματα μαρτυρημένα, δι' ὧν ἀποδεικνύεται ἀριδῆλως ὅτι αὐτοὶ μεταλίχι δὲν δίδουν διὰ τὰ ἐθνικὰ ἢ Ἐκκλησιαστικὰ ζήτηματα καὶ ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔκαμον καὶ θὰ κάμουν ἀποβλέπει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν στερέωσιν τῆς ἰδίας αὐτῶν εὐδαιμονίας.

Ὁν. Ποῖος διέταξε τὴν Τραπεζοῦντος Χρύσανθον νὰ μεταβῇ καὶ αὐτὸς εἰς Εὐρώπην, διὰ νὰ μεσολαβῇ ἢ νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα Πόντου; Βεβαίως ἐν γινώσκει ἢ τῇ συστάσει τῶν ἐν Φαναρίῳ ἔγεινε καὶ τοῦτο τὸ ἐξῆρθημα πρὸς καταστραφὴν τόσων υπάρξεων ἐν Πόντῳ, ἔκτος μόνον δυστυχῶς τοῦ δρᾶστου. Καὶ ἐνῶ κατ' ἀρχὴν οὐδεὶς λόγος εἰσέφυγε τὸ ἔρκος τῶν ἠδόντων ἐν τῇ Συνδιασκέψει ὁ Μέγιστος ἐκεῖνος ἐν Σαρχατάνοις Μητροπολίτης διεπέλη πλατυπέμῳς τὰ κατωρθώτα αὐτοῦ. Καὶ ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ Πόντου ἐξησφαλίσθη διὰ τῆς προσωπικῆς του παρουσίας καὶ ἐπιρροῆς!!! ὧ γελωιδέστατοι τῶν γελωιδεστῶτων! Καὶ τέλος ἀνάψας τὴν πυρὰν ὁ ἴδιος ἐδραπέτευσεν, καὶ ἔκἀησαν ἄλλοι εἰς τὴν φωτιὰ του. Ὁ ποῖαν ποινὴν ἐπέβαλον εἰς τὴν πρωταίτιον τοῦτον τῆς ἐν Πόντῳ συμφορᾶς; Ἡ καυχᾶσθε, ὦ Ἅγιοι τοῦ Φαναρίου, διότι ἔχετε τοιαῦτα Παλληκάρια ὑπὸ τὸ Ἱερὸν Ράσον;

Ὁν « Ὡ αἰμοὶ τῶν κακῶν! » Ἡ γλῶσσα μου τρέμει διὰ νὰ λαλήσω τὰς τρομερωτάτας συνεπειὰς τοῦ ὄντως παράφρονος Ἀμασείας Καραβαγγέλι, ὅστις βεβαίως τῇ συγκαταθέσει τοῦ Φαναρίου ἐτόλμησε, ὡ τῆς φρενοβλαθείας, νὰ σχηματίσῃ ἀνταρτικὰ σώματα εἰς ἐκτὸ τὸ κέντρον τῆς Τουρκίας! Κύριε ἐλέησον! Τίς ἄραγε ἦτον ὁ σκοπὸς του; Καὶ πῶς εὐρέθησαν τόσον ἄφρονες πέριξ του, καὶ υφῆθησαν τὴν τοιαύτην παρὰφροσύνην του; Καὶ τί ἠδύναντο νὰ κάμουν οἱ ἀντάρται, ἀφοῦ οἱ Ἕλληες ὡς πολυπληθέστατοι καταπλη-

κτικῶς ἠδύναντο, νὰ μᾶς πνίξουν μὲ τὸ πτύσμα των; Εὐγε εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἥρωα τοῦ Φαναρίου, διότι « πολλὰς ψυχὰς ἄϊδι προέλαψεν. » Ἄχ! νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μεταβῇ τις εἰς τὴν τέσον ἄλλοτε ἀθηροτάτην καὶ ἀκμάζουσαν Ἀμισὸν καὶ τὰς ὠραίας κωμπέλεις τῆς! Ἐρείπια καὶ στάκτη πανταχοῦ. Καὶ ὁ μόνος αἴτιος ὁ Ἀντάρτης Μητροπολίτης Ἀμασείας. Ἀλλὰ καὶ οὕτως φυγῶν κρυφίως ὄχ μόνον ἔσωσε τὴν ἀγίαν χαριτόβρυτον κάραν του, ἀλλὰ καὶ γενναίως καὶ ἐπάξτως ἀντιμείφθη ὑπὸ τοῦ Φαναρίου διορισθεὶς Μητροπολίτης Ἰωαννίνων. Καὶ διατὶ τάχα δὲν τὸν ἐξέλεξαν Πατριάρχην, ἀφοῦ ἐφάνη τόσον ζηλωτῆς τοῦ Φαναριωτικοῦ Προγράμματος καὶ ἔστειλεν εἰς τὸν Ἄδην τόσας χιλιάδας χριστιανῶν ὀρθοδόξων. Ἡ μήπως ψεύδομαι; Ἴδου πῶς ἐξηγοῦν οἱ ἐν Φαναρίῳ τὸ « Παιδεύετε τοὺς ἀτάκτους, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσιν. »

Ὁν Ὡς ἐπισφράγισμα τῆς παράφρονος πολιτείας των προέβησαν θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κρητικοῦ Μελετίου ὡς Πατριάρχου, χύσαντες πλέον ὄχι ἔλαιον, ἀλλὰ πετρέλαιον εἰς τὴν ἤδη διαστάσεις λαβοῦσαν πυρκαϊὰν ἀνά τὴν τλήμονα ἀνατολήν. Ὅστις θέλει νὰ μάθῃ τίς ἦτο ὁ τόσον βλακωδῶς ἀποθωπθεὶς Μελέτιος ἄς ζητῇ πληροφορίας ἐξ Ἱεροσολύμων, Κύπρου καὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὅπου ἦτο δεξιὸν ὄργανον τῶν ἀντιχριστιῶν Μασόνων, οἵτινες καὶ τὸν ἐβοήθησαν, ὥστε ν' ἀναδειχθῇ. Ὁ Μελέτιος ἀνθρωπος τῶν λιπαρωτάτων λόγων, καὶ ἀγαπῶν τὰς δημοσίας ἐπευφημίας, ἠῶρε στάδιον εὐρύτατον νὰ δοξασθῇ διὰ τῆς μεγάλης κενολογίας. Ἐγκολποθεὶς τὸ Πρόγραμμα τῶν Ἀγίων του Συναδέλφων εἶπε καὶ ἐλάλησε τὰ κατορθώματά του ἐν Ἀμερικῇ, Λονδίῳ, Παρισίοις κ. λ. ὁπέθεν διηλθε πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς Κων/πολιν, καὶ συνήρπασε τὴν προσοχὴν τῶν λατρευτῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐπίστρευσαν ὅτι ὁ Μελέτιος ἦτο ἡ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ βροθήθεια πρὸς βεβαίαν ἐκπλήρωσιν ὄλων τῶν πόθων, καὶ ἰδανικῶν τῶν ἐπιτίμων βλακῶν. Ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ κατάλυσις τῆς Τουρκίας, καὶ ἡ ἀνύψωσις τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἔλαβον σάρκα καὶ ὄσπερ διὰ τοῦ Μελετίου (!!!) « ὁ Μανώλης μὲ τὰ λόγια κτίζει ἀνώγια καὶ κατώγια. » Ἐκ τῶν ὑστέρων ἐφάνη ὅτι ὁ Μελέτιος ἦτο μόνον Λόγια καὶ Λόγια! Καὶ ὅτι διὰ τὰς πολλὰς ἡμῶν ἀνομίας ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Οἴκουμενικὸν θρόνον πρὸς ἐξουδένωσιν ἡμῶν. Πλὴν ὁ Μελέτιος μηδὲν ἴχνος καλὸν

ἀφήσας καὶ τοὺς Τούρκους σπουδαίως καθ' ἡμῶν ἐρεθίσας ἀπὴ θῆ με τὴς ἱκανὰς χιλιάδας του.

Ὁν Τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ πολυθρήλητον Πανορθόδοξον Συνέδριον δῆθεν πρὸς ἀνύψωσιν τῆς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ πρὸς δόξαν τῆς ὀρθοδοξίας; Καὶ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἄραγε; Δὲν ἦτο ἕν τέχνασμά τοῦ Μελετίου διὰ νὰ δείξῃ ἀφ' ἑνὸς πῶσον ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐξυψώθη τὸ Κέντρον τῆς ὀρθοδοξίας Φαναρίου, καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ κάμῃ μίαν ματαίαν ἐπίδειξιν πρὸς τὴν Τουρκίαν ὅτι ἔχει ἰσχὺν μεγάλην καὶ ἐπιφοβόν; Ἀπέδειξίς ὅτι τὸ περίφημον ἐκεῖνο συνέδριον μόνον ἐπὶ χάρτου συνέταξεν ἀπαφάσεις τινὲς διὰ ζητήματα ἄσχετα πρὸς τὰς πραγματικὰς ἀνάγκας καὶ τὴν τυπικὴν ἀποκατάστασιν ἢ πρόσδοον τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ τὰ τῶσον προπιπῶδες ἐγκριθέντα ἔμειναν ἀνεκτέλεστα. Διότι « τρέμουσιν οἱ τύραννοι τὰς μεταβολὰς. » Ὅπως ἔχουσι τὰ ἡμέτερα ἐκκλησιαστικὰ πράγματα, Ρασοφόροι καὶ θρησκευτικαὶ βελτιώσεις κατήντησαν εἰς ἄκρα ἀσυμβίβαστα.

Σημ. Ταλαίπωρε ὀρθόδοξε λαέ, πῶς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν Ποιμένων, αἵτινες ἐγένοντο « λύκοι βρεῖς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου » ἀναμένεις μεταρρυθμίσεις καὶ Χριστιανικὴν προαγωγὴν; Εἶνε δυνατόν νὰ συνάξῃ τις ἐκ τριβύλων οὐκα, καὶ ἐξ ἀκανθῶν σταφυλὰς; Πῶς δύναται δένδρον σαπρὸν νὰ κάμῃ καρπὸς καλὸς; Ἐγὼ τοῦλάχιστον ἐκ πείρας ἐπέισθην καλῶς ὅτι ὁ περιμένων καλὸν τι ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ Μεγάλου Ρασοφόρου « *Εἰς τὴν ξηρὰν ψάρια καὶ εἰς τὴν θάλασσαν λαγοὺς κυνηγᾷ* » Καὶ κατὰ συνέπειαν ἂν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν μακαρίας καὶ πλουσίας ἐν Χριστῷ ἡμέρας, δεόν ν' ἀποδοκιμάσωμεν τὴν ἐν χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ πορείαν τῶν Φαναριοπροβλήτων καὶ νὰ ἐπέμβῃ ὁ λαὸς τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ καὶ ἡ καρδία πονεῖ καὶ ποθεῖ τὴν βελτίωσιν πολὺ περισσότερον. Ἡλίου φαινότερον τυχάνει ὅτι αὐτοὶ δυνάμει τῶν ἐθνικῶν μας Προνομίων παντοιοτρόπως ἀνύψωσαν καὶ ἐξησφάλισαν ἑαυτοὺς καὶ μόνους, καὶ μετέβαλον καὶ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς θεραπενίδα τῆς ἰδίας δόξης καὶ πλουτομανίας. Αὐτὰ τὰ πράγματα λαλοῦν καὶ οὐχὶ ἐγώ. Ἐγέρθητι, λαέ, καὶ ζήτηε τὴν βελτίωσιν τῆς κατάστασεως. Πρόλαβε νὰ σώσῃς τὰ λείψανα τῆς Φαναριωτικῆς ἐρημώσεως. Ἀρκεῖ πλέον ἢ ἀνοχὴ καὶ ἡ ἐντεθεθεν ἑνοχὴ! Ἀρκεῖ πλέον ἢ μοιρολατρικὴ ἡμῶν σιγὴ ἀπέναντι

τῶν Κορυβάντων καὶ Ἱεροσατραπῶν τῆς τληπαθοῦς ἡμῶν Ἐκκλησίας! Λάβε τὸ φραγγέλιον, ὦ λαέ, ἀνὰ χεῖρας καὶ καθάρισον τὴν Νύκν ἀπὸ τοῦ χρυσοκήρυκα καὶ χρυστεμπόρου τοῦ Φαναρίου. « Δὲν εἶνε ἴδιον σωφρόνων ν' ἀφήσουν τὴν παρόντα καιρὸν εἰς τὴν ὀλεθρὴν φαρὰν του, καὶ ὕστερον νὰ μετανοῦν διὰ τὸ παρελθόν » Ἄνευ τῆς λαϊκῆς ἐπεμβάσεως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γείνη τίποτε καλὸν καὶ θεάρεστον.

Ὁν Ὁ ἐν λόγοις μέγας καὶ ἐν ἔργοις Μηδὲν Πικριάρχης Μεμέτιος διὰ νὰ ταπεινώσῃ τοὺς ἐναντίους του ἐσημοκόπησεν ἀφθόνως ὅτι θῆ ἐνώτῃ τὰς Ἐκκλησίας (!) καὶ θῆ ὑπερυψώσῃ τὸ γόητρον τῆς Ὀρθοδοξίας μέχρι 13 οὐρανοῦ!!

Καὶ ὁ αὐτοῦ λαὸς κατέπτε μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὸ δελεαστικὸν τοῦτο καταπύτι τοῦ Μελετίου, καὶ ὠνεϊρέθη μεγαλεῖα καὶ εὐδαιμονίαν καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ διὰ τὸν Μέγαν Μελέτιον (!) « *Εὐλογία μένος ὁ ἐρχόμενος, ὡς ἀνά ἐν τοῖς ὑψίστοις.* » Χαρὰ ἐν Κων)πόλει καὶ ἀγαλλίασις! Πλὴν δάκρυα καὶ κλαυθμοὶ ἐν Ἀνατολῇ, ἕνεκα τῆς τοιαύτης στάσεως τοῦ Μελετίου (Πικραιτίου)

Σημ.— Καὶ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ζητῶμεν μὲ λόγια καὶ ἐξωτερικὰ ἐνώτεις μὲ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν Ἐκκλησίαν, μᾶλλον ἀπὸ ἔθνο-συμμεροντολογικῆς ἀπόψεως; Ἐὰν θέλωμεν τὴν ἔνωσιν, ὡς ζητῶμεν νὰ ἐξυψώσωμεν τὰ μίση τῆς ἐνότητος ἡμῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἂν θέλουν οἱ ἄλλοι νὰ ἐνωθοῦν μαζί μας, ἢ θύρα εἶναι ἀνοιχτή, ὡς ἔλθουν. Ἄς μὴ ἀπατώμεθα οἱ Μεγάλοι μας Ρασοφόροι δὲν θέλουν τὴν ἔνωσιν. Διότι τότε θὰ χαλάσῃ ἡ νῦν ἡσυχία καὶ ἀνεύθυνος πορεία των, καὶ θῆ ἀναγκασθοῦν νὰ ἐφαρμώσουν τὸ Πρόγραμμα τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὴν τελευταίαν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ. « *Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη. Συμφέρει ποτὲ τὸ τοιοῦτον εἰς τοὺς Δερέδεηδες τοῦ Φαναρίου;* « *Μὴ γένοιτο!* »

Ἄλλὰ ποῦ εἶνε τὰ τῶσον μεγάλα σχέδια τοῦ Μελετίου; « *Πομφύλιγγες ἦσαν καὶ διερράγησαν, ἀράχνη καὶ διέσπασθη.* » Ἄς εἰπωσιν οἱ ἐν Φαναρίῳ εἰς τί μᾶς ὠφέλησεν ὁ Μέγας καὶ σοφὸς Μελέτιος ὁ αἴτιος τῶν τοσοῦτων καὶ τηλικούτων συμφορῶν; « *Ἡλθεν, εἶδεν ἀπῆλθεν.* » Καὶ τὸ μόνον ἐνδοξὸν του κατώρθωμα, ἦτο ὅτι μᾶς ἄφησε τὴν μεγάλην κληρονομίαν τοῦ Τουρκικοῦ μίσους, καὶ τὴν καταστροφὴν. Ἡ μήπως καὶ τοῦτο εἶνε ψεῦδος, ὡς Ἅγιοι τοῦ Φαναρίου.

10ον Ἐξ Ἰεροσολύμων διὰ τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης καταργήθησαν τὰ Προνόμια τῶν Πατριαρχείων, βεβαίως συγκατηργήθησαν καὶ ἄλλα τὰ παρεπόμενα καὶ πλαστὰ μεγαλεῖα τοῦ Φαναρίου, καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, τὰ πράγματα ἐπικυρῶν εἰς τὴν ἀρχιεπίσκοπὸν τῶν θεσίων, δηλ. ὁ πρῶτος Παναγιώτατος καὶ Ἀυθής τῆς καὶ Δεσπότης κ. τ. λ., κ. τ. λ. πρέπει νὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Ἐπίσκοπος Κων) πόλεως». Εἰς τί μᾶς ὠφέλησαν τὰ κενὰ καὶ μάταια μεγαλεῖα; Ἐξ Ἰεροσολύμων πόλις ἔπαυτε νὰ εἶνε πρωτεύουσα τοῦ Κράτους, ἔπειτα ὅτι κατὰ τοὺς ἱερὰς Κανόνας ὡς πρῶτος τῆς τάξεως Ἐπίσκοπος πρέπει νὰ εἶνε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη μου ἀκαδημαϊκῶς. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξυκολουθῆ ἐπὶ τέλους ὁ τρίτος θρόνος καὶ περιττὸς συνωστισμὸς Ρασοφύρων καὶ Λαϊκῶν πρὸς συνέχειαν τῶν πρῶτων Φαναριωτικῶν μεγαλειῶν εἰς βῆρος τοῦ δεινῶς πάσχοντος λαοῦ ἡμῶν; Δὲν ἀρκοῦν τρεῖς μόνον Συνοδικαί, ἀπὸ καὶ εἰς τὴν συνδιασκεψίν τρεῖς ἄνδρες συνεσκέπτοντο περὶ τῆς τύχης τοῦ κόσμου; «Ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μικρότερον σταθῆτω πᾶν ῥήμα.» Δὲν ἀρκοῦν 3 ἢ τέσσαρες γραμματικοί, 2 ἢ 3 κλητήρες, ἀντὶ τῶν νῦν δωδεκάδων καὶ μαγαλιμισθῶν ὑπαλλήλων, τῶν ἀνευ ἐργασίας καθημένων καὶ δι' ἀργολογίας διερχομένων τὸν καιρὸν;

11ον Ἐξ Ἰεροσολύμων ἡ Κυβέρνησις ἀπήτησεν ἐντὸς τοῦ δικαίου τῆς νὰ καθαρῶσθαι τὰ Πατριαρχεῖα, ἀπὸ ὅλων τοῦ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν γνωστούς κλειδομένους, διὰ τὸ οἱ ἐν Φαναρίῳ ἐπιμένουν πεισματωδῶς νὰ θυσιάσων τὰ γενικά τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας συμφέροντα χάριν τῆς ἰδιορρύθμου πολιτείας των;

12ον Δὲν ἦτο ὀρθὸν καὶ φρόνιμον νὰ ἐξωρίζοντο εἰς Ἅγιον Ὄρος ἢ εἰς τὴν Μετέωρα οἱ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κτηδικασθέντες Μητροπολίται, χάριν τοῦ κοινῶν συμφέροντος ἡμῶν; Διατί ἀντὶ νὰ τιμωρῶνται ὡς πρωταίτιοι τέσου κακοῦ, διωρίσθησαν Μητροπολίται ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν; Ἡ μήπως ἀκόμη ἐκτρέφετε τὴν σαθροτάτην ἰδέαν ὅτι «καλλίτερον νὰ καθοῦν 100 χιλ. χριστιανοί, παρὰ νὰ πάθῃ εἰς Δεσπότης; Διατί τάχα ἀντιθέτως πρὸς τὸν Λυτρωτὴν τοῦ Κόσμου θεωρεῖτε ὀρθὸν οἱ πολλοὶ νὰ δοθοῦν ὡς λύτρον ἀντὶ ἐνὸς Ρασοφύρου; Διατί ποῖα κατορθώματα ἐδραβεύσατε τοὺς ἐνόχους καὶ καταδίκους, τούτους, Ἀρχιερεῖς; Ἐως πότε θὰ ὑποσκάψητε τὰ θεμέλια τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας μετὰ ταῦτα προκλήσεις

καὶ Ρασοφορικῶς Παλληκαρισμοῦ; «Οὐαὶ εἰς τοὺς Ποιμένας τοὺς βίσκοντας ἑαυτοὺς καὶ οὐχὶ τὰ πρόβατά μου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ» (Ἰεζ. 34 : 2).

Ἐξ Ἰεροσολύμων εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἀτασθαλείας τοῦ Φαναρίου. Ἀνεφέρα δὲ ταῦτα οὐχὶ ὡς ἀγνωστὰ καὶ μυστικά, ἀλλ' ἀπλῶς διὰ νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐπισήμως καταγγέλλων τὴν ἐξώλην καὶ προώλην διαγωγὴν τῶν Μεγάλων μας Ρασοφύρων ὧν τὰ κρίματα ἐπεδύρονον τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ὑπάρχει τις ὁ ἀγνοῶν ἢ ἀρνούμενος ταῦτα; ὁ δὲ κυρίως σκοπὸς εἶνε νὰ ζητήσω τὴν ἔγκαιρον ἐπέμβασιν τοῦ λαοῦ πρὸς πρόληψιν ἐπιθρονωτέρων συνεπειῶν. «Πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ Ἐνδικὸν ἔχει μισθαποδοσίαν.»

ὦ λαέ, σκίθητι σοβαρῶς! Ἰδοὺ μέπινον ψυχῆς κρῖνον τὸν κήθωνα τοῦ κινδύνου! Τὰ πηθήματά μας ἄ γείνουν μαθήματα. Μὴ παρασύρεσαι, ὦ λαέ, ἐπὶ τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ ἀπὸ τὰς δημοκρατικὰς διαστρεβλώσεως τῆς ἀληθείας. Εἶνε δικαίωμα σου καὶ μάλιστα ὑπὸ τὸ Δημοκρατικὸν Πολίτευμα ἡμῶν νὰ ζητήσῃς ἢ νὰ προθῆς εἰς τὴν ταχείαν ἐγχείρισιν τῆς Πληγῆς τοῦ Φαναρίου, διὰ νὰ μὴ γείνη γάγγραινα ἀνίατος, καὶ ν' ἀναγκασθῆς διὰ τοῦ αἵματός σου νὰ ἐξοφλήσῃς τὰ φρενοπαθῆ λάθη τῶν Μεγάλων Ρασοφύρων σου! Μὴ ἀιοῦης, λαέ, τὰς ἐλαφρὰς κρίσεις τινῶν χασμάκων, ὅτι εἴθε δὲν ἐλάμαμεν τίποτε. Καθὼς ἡ ἀμαρτία τῶν πρωτοπλάστων προσέβαλεν εἰς τὰ καιρία τὸν Θεόν, ὅστις ἐθεωρήθη ὡς ψεύστης καὶ φθονερός, καὶ κατώτερος τοῦ διαβόλου, καὶ ὡς ἔνοχος διότι ἐπλάσε τὴν Εὐάν καὶ τὸν ὄφιν, τοιοῦτοτρόπως τὰ ἡρωικὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ Φαναρίου ἦσαν καθαρὰ ἀντιπολίτευσις καὶ ἀνταρσία εἰς βῆρος τοῦ Ἔθνους ἡμῶν. Δὲν θέλω νὰ τὰ εἶπω, πλην αὐτοὶ μὲ ἀναγκάζουν διὰ τῆς ἀνοήτου ἐπιμονῆς των νὰ διαμαρτυρηθῶ. Οἱ ἐν Φαναρίῳ ἂν εἶχον συναίσθησιν τῆς εὐθύνης καὶ ἐνοχῆς των ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ, ὡς φιλότιμοι, νὰ παραιτηθοῦν καθὼς κάμνουν οἱ ἀποτυγχάνοντες Πρωθυπουργοί, καὶ νὰ φύγουν νὰ κρυφθοῦν εἰς τὰ σπήλαια ἢ εἰς τὰς ὀπὰς τῆς γῆς. Καὶ ὅμως πᾶν τοῦναντίον ἐπιμένουν καὶ ἐξυκολουθῶν τὰ αὐτὰ τῆς αὐτῆς πρὸς παγίωσιν τῆς δυσχεροῦς καταστάσεως. «Ἰδοὺ εἶπον καὶ ἐλάλησα, ἀμαρτίαν οὐκ ἔχω.» Ταῦτα ἐν περιλήψει περὶ τῶν ὀλεθρίων πράξεων τοῦ Φαναρίου.

Ἄς ἴδωμεν ἐν συντόμῳ καὶ τὰς ἡμετέρας ἐν Ἀγκύρᾳ ἐνεργείας πρὸς πρόληψιν τῶν συμφορῶν.

Β'.

Τι ἐπράξομεν ἡμεῖς ἐν Ἀνατολῇ;

Ἦτο ἐλόμενον τὰ ἐν Φαναρίῳ καὶ ἐν Κων/πόλει συμβαίνοντα νὰ κινήσουν τὴν μῆνιν τῶν Τούρκων κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Καὶ μήπως ἂν οἱ Κυβερνήται ἡμῶν ἦσαν Ἄγγλοι ἢ Γάλλοι κ. λ. θὰ ἔμενον ἀπαθεῖς θεαταὶ τῶν τοιούτων ἐξωφρενητισμῶν τοῦ Φαναρίου; « Πολλοῦ γε καὶ δεῖ. »

Νέφη ἀπειλητικὰ ἤρχισαν νὰ καλύπτουν τὸν ὀρίζοντα τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ κοχλάζουσα Τουρκικὴ ἀγανάκτησις ὁσημέραι ἐξογκοῦτο κατὰ τῶν ὁμογενῶν. Διὰ τοῦ μεγάλου κινήματος τῆς Ἀγκύρας ὁ ἐν ἀπελπισίᾳ διατελῶν τουρκικὸς λαὸς συνεσπειρώθη πρὸς τὸν Μέγαν καὶ ἀτρόμητον αὐτοῦ Ἀρχηγὸν Μουσταφᾶ Κεμάλ Πασᾶν, καὶ ἀτελέσθη ὁ πυρὴν τῆς νέας πολιτικῆς φάσεως. Τὸ ρεῦμα τῆς Ἀγκύρας ὅλον ἐν ἤϋξανε. Ἄλλ' οἱ ἐν Φαναρίῳ ἀγρόν ἠγόρασαν, » οὐδόπως ἐσκέπτοντο ὅτι ἡ θέσις τῶν Χριστιανῶν συνεχῶς ἐπεδεινοῦτο, ἔνεκα τῶν ἀντικυβερνητικῶν αὐτῶν ἀτοπημάτων. Ἐξηκολούθουν τὴν ἐξαμβλωματικὴν πορείαν ἀγερῶχος καὶ προκλητικώτατα. Φαίνεται ἐφρόνουν ὅτι ἦτο καλὸν νὰ ἐξερεθίσουν τοὺς Τούρκους διὰ νὰ προβοῦν εἰς ἀντίποινα ἐν Ἀνατολῇ, διὰ νὰ πλατύνουν τὸ στέμα αὐτῶν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐνώπιον τῶν δῆθεν φίλων αὐτῶν Εὐρωπαίων. Πλὴν ἄς εἴμεθα εὐγνώμονες ὅτι ὁ Θεὸς ἐφώτισε τοὺς Τούρκους, καὶ δὲν προέβησαν εἰς τὰ ἔσχατα, ἀλλ' ἠρκέσθησαν εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν ἀμέσως ἐνόχων, ὡς ὀργάνων τοῦ Φαναρίου, τοὺς δὲ λοιποὺς ἄφησαν νὰ φύγουν ἀνενοχλήτως ὡς ὑπαγομένους εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ περιγράψωμεν διὰ ζωηρωτάτων χρωμάτων τὸν ἐκ Φαναρίου προελθόντα κίνδυνον εἰς τὴν Ἀνατολήν;

Ἰδίως οἱ περὶ τὴν Ἀγκυραν, Ἰκόνιον κ. λ. Χριστιανοὶ καὶ οἱ Τούρκοι ἀκόμη εὐρέθησαν ἐπὶ τινα καιρὸν μεταξὺ δύο πυρῶν τῶν Βασιλικῶν καὶ τῆς Κεμαλικῆς μερίδος. Ἦτο ἄγνωστον ποῖοι θὰ ὑπερίσχυον. Κίνησις στρατιωτικὴ, καὶ φόβος περιεκύκλωσε τοὺς πάντας ἔνεκα τῆς πανταχόθεν συρροῆς καὶ ἐνιαχοῦ συγκρούσεως τῶν δύο ἀντιπάλων.

Ἐνῶ τὰ πράγματα ἦσαν εἰς τὸ δξύτατον ἐκεῖνο σημεῖον, καὶ οἱ ἀτυχεῖς Χριστιανοὶ πανταχοῦ ᾤδύροντο γοερῶς φοβούμενοι εὐλόγως ἀπὸ ἀπροόπτους συμφορὰς, ἔνεκα ἰδίως τῆς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διατυμπανιζομένης ἐξεγέρσεως τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Πατριαρχείων, καὶ συνεπῶς κατὰ τοῦ ἀπανταχοῦ ὁμογενοῦς ἡμῶν στοιχείου. Ἀδυνατῶ ν' ἐκφράσω τὴν θλιβερωτάτην μου ἐντύπωσιν.

Ἡ κατάστασις ἦτο « Φοῖξον ἦλιε, καὶ στέναξον ἡ γῆ! »

Ἦμην τότε Ἀρχιερατ. Ἐλίτροπος τοῦ Χαλδαιῆς ἐν τῇ ὑποδιοικήσει Κεσκίν. Ἐκλειον, ὡς ἄλλος Ἰερεμίας διὰ τὰ δεινοπαθήματα τῶν ὁμογενῶν. Ἰκέτευον διηνεκῶς τὸν Κύριον, ὅπως δώσῃ σύνεσιν εἰς τοὺς Ταραξίας τοῦ Φαναρίου ἀλλ' αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ἠμπόδισον τὰς δεήσεις ἐμοῦ καὶ ἄλλων ν' ἀναβοῦν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου, καὶ ἡ κατάστασις προῦχώρει πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου. Καὶ μολονότι συνησθάνομην τὴν πλήρη ἀδυναμίαν μου, ὡς μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου » ἐν τούτοις ὡσάν νὰ ἤκουσα μίαν φωνὴν κράζουσαν: « Τί καθεύδεις, Εὐθύμιε, ποῖον περιμένεις, ἐγέσθητι μὴ πτοεῖσαι! ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Εἶσαι ὑπόλογος, καὶ ὀφείλεις νὰ ἐργασθῆς ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας. « Ἐάν γὰρ ἴδῃς τὴν ρομφαίαν ἐρχομένην κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ μὴ ἀναγγείλῃς αὐτῷ, ἐκ σοῦ ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ. » (Ἰεζ. 33) Ναὶ ἦμην ἀσθενής, ἀλλὰ πιστεύων ὅτι ὁ τὰ ἀσθενῆ θεοπεύων καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληρῶν Κύριος, « ἐξελέξαιτο τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου διὰ νὰ καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά. » Καὶ τοιοῦτοτρόπως θαρρῶν εἰς τὴν ἀνωθεν ἀντίληψιν ἀπεκδύθην εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀντενεργείας κατὰ τῶν ὀλεθρίων διαβημάτων τοῦ Φαναρίου οὐχὶ ἐκ μίσους ἢ ἐχθρας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ ἔθνους. Ἀπαγε! ἀλλ' ἀπλῶς καὶ μόνον χάριν τοῦ γενικοῦ συμφέροντος. Εἶνε ἐσχάτης βλακειᾶς τὸ νομίζειν ὅτι ἐγὼ χάριν δόξης ἢ πλουτισμοῦ, ὡς ἐφαντάσθησάν τινες μωρίαν ὀφλισκάνοντες, ἐρριποκινδύνευσαν εἰς τὸν ὑπὲρ τὰς δυνάμεις μου ἀγῶνα, διότι οὔτε καιρὸς ἦτο νὰ σκεφθῆ τις περὶ ἀτομικῆς ἀνυψώσεως καὶ ἀργυρολογίας. Τὸ φάσμα τῆς μαύρης συμφορᾶς δὲν ἐπέτρεπεν εἰς οὐδένα ἄλλο τι παρὰ πῶς νὰ σωθῆ. Τίνος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐβλεπον χρήματα ἢ κτήματα; ἐπρόκειτο περὶ ζωῆς καὶ θανάτου! Μόνον εἰς τοὺς ἀξιοτίμους βλάκας ἠδύνατο νὰ φανῆ τολμηρὸν καὶ παράδοξον πῶς εἰς

ἄπλοῦς ἱερεὺς ἀνεφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μεγάλου δράματος, καὶ ἐτόλμησε νὰ θηριομαχῆ μὲ τοὺς Γίγαντας τοῦ Φαναρίου ὡς ἄλλος Δαβὶδ, πρὸς τὸν Γολιάθ! Βεβαίως δὲν στερούμεθα ἀτυχῶς καὶ ἠλιθίους, καθ' οὓς ἡ παρέμβασίς μου ἦτο ἄτοπος καὶ ἄνευ τῆς ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς συγκαταθέσεως καὶ ἀδείας, καὶ κατακρίνομαι ὡς δῆθεν αὐθάδης, ἐγὼ φρονῶ ὅτι στοχεῖωδες καθῆκον παντὸς ἀνθρώπου, ἔστω κ' ἄλλοφύλου ἢ καὶ ἐχθροῦ εἶνε, ἐὰν τὴν νύκτα διερχόμενος ἴδῃ ὅτι τὸ πῦρ ἤρχισε νὰ λάβῃ διαστάσεις, ἐνῶ οἱ ἐν τῷ οἴκῳ κοιμῶνται ἀμέριμνοι, νὰ φωνάζῃ ἢ καὶ θραύων τὴν θύραν νὰ εἰσέρχεται πρὸς σωτηρίαν τῶν κινδυνευόντων. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔλαμα καὶ ἐγὼ. Ὅσον δικαιούται τις νὰ μεμφθῇ τὸν οὐτὼ σώσαντα ἓνα οἶκον, κατὰ τοσαῦτον εἶμαι καὶ ἐγὼ ἀξιοκατάκριτος ὡς τολμήσας νὰ εἰσέλθω οὐχὶ εἰς ἕενον οἶκον ἀλλ' εἰς τὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου διὰ νὰ σώσω αὐτόν. Ἄς ἀφήσωμεν τὰ παλαιὰ καὶ ἐσκουργιασμένα μυαλά, ὅτι μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ Φανάριον ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ διενεργήσουν ὅλα τὰ ἀφορῶντα τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ζητήματα. Ἴδου τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ὅτι μόνον αὐτοὶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀναμιχθοῦν, διὰ νὰ μὴ πάθωμεν τόσα καὶ τόσα δεινὰ. Οὐχὶ ἐγὼ, ἀλλὰ καὶ ὁ ὡς ἔσχατος θεωρούμενος ἐπαίτης ὁμογενῆς χαιρεῖ τὸ δικαίωμα νὰ διαρρήξῃ τὰ ἱμάτια, καὶ νὰ διαμαρτύρηται ἐμφρόνως καὶ δικαίως. « **Τὰ πάντα ἦσαν ἔμπλεα κακῶν!** » Ὑπὸ τὰς εἰρημέναις δεινὰς περιστάσεις ἠναγκάσθη, ὡς εἶπον, ν' ἀναλάβω τὸ κατὰ δύναμιν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Χριστιανικῶν συμφερόντων, καὶ ἄκων νὰ ἔλθω εἰς σύγκρουσιν μὲ τοὺς ἐν Φαναρίῳ Τρανοὺς μας Ρασοφόρους, οἵτινες ἐβάδιζον, ὡς γνωστόν, τὴν ἀντίθετον ὁδόν. Ἐκεῖνοι διὰ τῆς ἐχθρας πρὸς τοὺς Τούρκους ἡμεῖς διὰ τῆς φιλίας, ἐκεῖνοι διὰ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἡμεῖς διὰ τῆς πειθαρχίας καὶ νομίμου ἐκδουλεύσεως ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ γένους ἡμῶν. Ἐκεῖνοι ἐπὶ τέλους ἐξωλόθρευσαν, ἡμεῖς ἐσώσαμεν καὶ ἐξησφαλίσαμεν πολλοὺς κινδυνεύοντας. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ πολυλογῶμεν, καὶ νὰ καυχώμεθα. Δὲν θέλω λεπτομερῶς νὰ ἐκθέσω τὰ ὅσα ἔπραξα διὰ νὰ μὴ φανῶ ἐγωιστής. Ἄς μαρτυρήσουν ἄλλοι τί ἔκαμα. Διότι ἐγὼ παρησιάζομαι οὐκ ἐν τῷ κρυπτῷ εἰργάσθην διὰ τὸ κοινὸν καλὸν μὲ ὅλην μου τὴν Χριστιανικὴν διάθεσιν καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, 2 + 2 = 4.

Τὸ Κεσκὶν κεῖται μεταξὺ Ἀγκύρας καὶ Σεβαστείας. Καὶ εἶναι κεντρικὸς σταθμὸς τεσσάρων βασιλικῶν ὁδῶν ἐκεῖ διασταυρουμένων. Ἐκεῖθεν διήλθον καὶ διενυκτέρευσα πολλὰ ἐπίσημα τῆς Κυβερνήσεως πρόσωπα, καὶ ἀξιωματικοὶ τοὺς ὁποίους περιεποιήθημεν καλῶς, καὶ ἀπεκτίσαμεν τὴν εὐνοίαν καὶ προστασίαν αὐτῶν. Παντοιοτρόπως ἀπεδείξαμεν τὴν συμπάθειαν καὶ ἀρωγὴν ἡμῶν εἰς τοὺς Τούρκους. Καὶ μὲ πᾶσαν θυσίαν ἠγωνίσθημεν νὰ γίνωμεν ἐν σῶμα ὡς τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πατρίδος. Οἴκοθεν δῆλον ὅτι τοῦτο δὲν ἦτο καὶ τόσον εὐκόλον, ἐνόσφ' οἱ μὲν Ἕλληνες ἠπειλοῦν τοὺς Τούρκους εἰς τὸ μέτωπον, τὸ δὲ ἐνδοξὸν Φανάριον διεσκέδαζεν ἀντιπράττον πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, καὶ παίζον μὲ τὴν ζωὴν τῶν μυριάδων Χριστιανῶν.

Ὁ Πολυέλεος καὶ Πανάγαθος Θεὸς, τὸν ὁποῖον θερμότατα ἐπεικλούμεθα, μᾶς διεφώτισεν, ὥστε νὰ ἐγκολπονώμεθα τὴν μερίδα τοῦ μεγαλόφρονος Μουσταφᾶ Κεμάλ Πασᾶ, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν τὸ μέλλον τῆς ὑπεροχῆς του. Τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἐπιτυχίας ἡμῶν. Καὶ ὡς ἀνήκοντες ἤδη εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας, προσανατολίσθημεν λοιπὸν καὶ συνεταυτίσαμεν τὴν τύχην μας μετ' αὐτῆς. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν Κεσκὶν φιλοξενηθέντων Βουλευτῶν ἢ πολιτικῶν ἀνδρῶν μὲ συνέστησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἀγκύρας καὶ διὰ τοῦτο ἐγενόμην γνωστός μακρόθεν. Πολλάκις ἐτηλεγράφησα διὰ σπουδαίας ὑποθέσεις τῶν Χριστιανῶν καὶ εἰσηκούσθη ἐννοικῶς. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἰσχὺς μου παρὰ τῆ Κυβερνήσει Ἀγκύρας ἐκίνησε τὸν χόλον κατ' ἐμοῦ μερικῶν ψευδοφιλοτίμων Τούρκων οἵτινες διὰ συκοφαντίας μὲ κατήγγειλαν εἰς τὸ Στρατοδικεῖον.

Πλὴν « Πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθὸν τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεόν. »

Διότι μετὰ τριήμερον φυλάκισιν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ δικαστήριον, οὔτινος ὁ Πρόεδρος καὶ τινὰ μέλη εἶχον ἤδη καλὰς συστάσεις περὶ ἐμοῦ, καὶ πανηγυρικῶς ἀθωωθείς ἐσώθην ἐκ βεβαίου θανάτου. Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς φρόνιμον ἐθεώρησαν νὰ συνεταυτίσουν τὴν τύχην των μετὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ἀγκύρας διὸ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀποκηρῦξουν τὸ Φανάριον, καὶ ἀποσχισόμενοι νὰ ἰδρῦσουν ἐν Ἀνατολῇ νέον ἀνεξάρτητον ὀρθόδοξον Πατριαρχεῖον ὑπὸ τὸν Τίτλον « Τούρκ - Ὀρθόδοξ. Πατριαρχεῖον

σί.» Ταῦτα συνέλεσον με τὴν φυλάξιν μου, ὁπότε ἐν Ἀγκύρᾳ γίνετο σκέψις νὰ εὐρεθῆ ἱερωμένον πρόσωπον, διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν διεξαγωγὴν τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως. Τῇ συστάσει πολλῶν γνωστῶν μου, ὡς εἶπον, ἐζητήθην ἐσπευσμένως, καὶ μετέβην εἰς Ἀγκυραν. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ φροῦ τῶν πραγμάτων με ἐπαρουσία- σεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δράσεως ὑπὲρ τῶν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκ- κλησίας συμφερόντων. Ἡ ἔκνομος καὶ, ἐπιτροπήτω νὰ εἴπωμεν, διεστραμμένη πολιτεία τοῦ Φαναρίου μᾶς ἠνάγκασε μετὰ χαρᾶς νὰ στρέψωμεν τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἄλλοτε σεβαστὴν ἡμῶν Μητέ- ρα Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ χωρισθῶμεν. Παραδε- χθεὶς ὡς ὀρθοτάτην τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, ἣτις ἦτο βεβαίως εἰς κόλαφος ἰσχυρὸς κατὰ τῶν Πατριαρχίων, ἐτηλεγράφησα εἰς ὅλας τὰς πόλεις, καὶ ἀμέσως πανταχόθεν ἀπήντησαν ὁμοφώνως ὅτι δέχονται καὶ τὰς δύο ἀπόψεις ἄνευ τινὸς ἀντιρρήσεως, καὶ συγχρόνως διὰ πρακτικῶν τηλεγραφικῶς διαβιβασθόντων εἰς τὴν Κυβέρνησιν με ἀνεγνώρισαν ὅλαι αἱ Κοινότητες ὡς Γενικὸν Ἐκ- κλησιαστικὸν Ἐπίτροπον πᾶρὰ τῷ Κυβερνήσει Ἀγκύρας.

Ταῦτα βεβαίως δὲν ἠδωκίτησαν τοὺς ἐν Φαναρίῳ τολμητί- ας, οἵτινες ἀπῆτουν νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα μόνον καὶ μόνον ὑπὲρ τοῦ ἀτομικοῦ των μεγαλείου. Ἀπορεῖ κανεὶς δικαίως διὰ τὸ θρά- σος των, διότι καὶ ἀφοῦ οἱ πρῶτα ἀπέτυχον ἐπιμένουν νὰ παρα- στήσουν τὸ φῶς ὡς σκότος καὶ τὸ μαῦρον ὡς λευκώτατον.

Λαβὼν τὴν κοινὴν συγκατάθεσιν ἐπρότεινα εἰς τὴν Κυβέρνη- σιν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑπάρχουν τρεῖς τοῦλάχιστον Ἐπίσκοποι πρὸς διακανόνισιν τοῦ ζητήματος, καὶ ἀμέσως προσεκλήθησαν οἱ δύο Ἐπίσκοποι ὁ Σεβαστείας Γερβάσιος ἐκ Κολωνίας, καὶ ὁ Πα- τρων Μελέτιος καὶ ὁ ἐγκάθειρκτος ἐν Ἐρζινγκιὰν Μητροπολίτης Ἰκονίου Προκόπιος, οἵτινες ἀνέλαβον τὰ τῆς διευθετήσεως τῆς Νέας Ἀνεξαρτήτου Ἐκκλησίας ἐν Καισαρείᾳ κατὰ τοὺς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς προσκαλέσαν- τες ἀντιπροσώπους ἐξ ὅλων τῶν μερῶν ἐσχημάτισαν Κοινρῆ, καὶ προέβησαν εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸ καταστατικὸν τῆς Νέας Ἐκ- κλησίας.

Ἐγὼ ἐξηκολούθουν νὰ ἐργάζομαι ἐν Ἀγκύρᾳ ὡς Γενικὸς Ἀν-

τ πρόεδρος τῶν Κοινοτήτων, καὶ ἐπέτυχον πολλὰ τὰ καλὰ ἰδίως διὰ τὸς πορὰ τὴν Ἀγκυραν περιφερείας. Ἄλλους ἔσωσα ἐκ τῶν Στρατοδικείων, ἄλλους ἐκ τῶν ἀπελάσεων. Ἐμάζευσα πολλὰ ὄρ- φονὰ καὶ διέσωσα αὐτὰ. Παρεκάλεσα τοὺς Ἀμερικανούς καὶ ἀνέ- λοβιν τὴν σινητήρησιν τοῦ ἐν Καισαρείᾳ ὄρφανοτροφείου. Ἄλλ' εἶπον ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν με συμφέρει νὰ καυχῶμαι ἐπιδεικτικῶς.

Ἐνῶ τὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ὡς ἐκ θαύματος ἐπῆλθεν ἡ ὀπισθοχώρησις καὶ καταστροφή τῶν Ἑλλήνων καὶ ὁ θρίαμβος τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἀγκύρας. Ἄλλ' οἱ Ἅγιοι τοῦ Φαναρίου οὕτε τότε εἶδον κακὸν τι ὄνειρον, καὶ δὲν ἠθέλησαν οὔτε τὴν 11 ὥραν νὰ δείξουν ἐγκαίρως σημεῖα μετανοίας. Ὁ Τουρκι- κὸς λαὸς ἐζήτει τὴν τελείαν ἀνασκαφὴν τοῦ Φαναρίου. Ἄλλ' ἄλ- λως ἔδοξεν εἰς τοὺς περὶ τὸν Μελέτιον. Εἶχον φεῖ! τὸς ματαίας των ἐλπίδας εἰς τοὺς Ἄγγιους. Ὡ ἀσύγγνωστος μωρία, καὶ ἄλο- γος πορεία! Καὶ ἐπὶ τέλους ἀφοῦ εἶδον ὅτι οἱ Πανίσχυροι (!) Εὐ- ρωπαῖοι χειρότερα κ' ἀπὸ τοὺς ἠττημένους ἐξεκένωσαν καὶ ἐγκατέ- λειψαν τὴν Κων/πολιν ὑπὸ εὐνοϊκωτάτους ὄρους διὰ τὴν Τουρ- κίαν, εὐρέθησαν ἀπομεμονωμένοι οἱ Μεγάλοι Ἥρωες τοῦ Φανα- ρίου. Τότε ὡς ἐξ ὕπνου βαθέως ἐξεγερθέντες εἶδον ὅτι ὄνειρεύ- οντο καὶ ἐβαυκαλίζοντο με τὴν κουφόνοιαν καὶ ἀπερισκεψίαν αὐ- τῶν. « Καπνὸς ἦτο καὶ διελύθη. » « Ποῦ τὰ μεγάλα σχέδια καὶ ἡ σωτηρία! Ποῦ αἱ σημαῖαι καὶ τὰ Μεγαλεῖα τοῦ Φαναρίου; Πάν- τα ἐκεῖνα οἴχεται καὶ ἄνεμος κατεκρήμνισε καὶ ἀνέτρεψε τὰ πάν- τα!! Καὶ ἔμειναν εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ. Καὶ ἐν τούτοις οὐ- βούλονται συνιέναι. « *Μὴ πολὺ ὑψόνεσαι, διότι ἡ πτώσις σου θὰ εἴνε μεγάλη.* » Ἐτρεξαν τότε τινὲς νὰ μεσολαβήσουν, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ, ἡ θύρα ἐκλείσθη καὶ αἱ περὶ τὸν Μέγαν Μελέτιον μω- ραὶ Παριθένοι ἔμειναν ἔξω. Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν με τὸν Μελέτιον καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του. Τὰ πε- ρὰ τοῦ Φαναριωτικοῦ Μεγάλου Ἄετος ἔσπασαν. Οἱ προχθὲς φω- νασκοῦντες ὅτι θὰ σώσουν τὰ πάντα, ἤδη κατησχυμμένοι ζητοῦν βοήθειαν καὶ μεσάζοντα πρόσωπα διὰ νὰ συμφιλιωθῶν με τὴν Κυβέρνησιν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐγωιστικῶς εἶχον ἀπορρίψῃ. Κα- θῆκον παντὸς Χριστιανοῦ ἦτο, ἂν ἠδύνατο, νὰ βοηθήσῃ τοὺς πε-

σόντας εις τὸν ἀδιέξοδον λάκκον, ὃν αὐτοὶ ἔκαψιν τόσον βαθὺν διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐν Κων/πόλει δὲν ὑπῆρχε τοιοῦτον ἀκηλίδωτον πρόσωπον ἱκανὸν νὰ ἀναλάβῃ τὸ ζήτημα τῆς συμφιλίωσης καὶ νὰ συνάψῃ τὰ δις τῶτα.

Καὶ μολοντί, ὡς εἶπον, τὸ ἡμέτερον ἐν Ἀγκύρα Πρόγραμμα ἦτο νὰ στερεώσωμεν τὴν ἐν Καισαρεία ἰδρυθεῖσαν νέαν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κων/πόλεως ἐπῆλθε μία εὐνοϊκὴ διὰ τὸ Πατριαρχεῖον τοῦ Φαναρίου σκέψις, καὶ ἐπικράτησεν ἡ γνώμη νὰ γείνη συνεννόησις μετὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἢ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Κων/πολιν ἡ ἐν Καισαρεία σχηματισθεῖσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἔλθουν τὰ πράγματα εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν Συνθήκην τῆς Λαζάνης.

Χάριν λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἠναγκάσθη ν' ἀναλάβω τὸ ἔργον τῆς συνδιαλλαγῆς, καὶ νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ βαθυτάτου λάκκου τοὺς ἠρώτας τοῦ Φαναρίου. Καὶ χάρις εἰς τὴν ἀνέλπιστον συγκατάβασιν τῆς Κυβερνήσεως ἐπέτυχον τοῦ ποθομένου, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ ἐκδιωχθοῦν ὅλοι οἱ μαυροπινακομένοι τοῦ Φαναρίου, καὶ ἐκκαθαρισθοῦν, καὶ ν' ἀπολυμανθῇ τὸ Πατριαρχεῖον. Τί τούτου λογικώτερον; Ἐπρεπεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι μαζί με τὸν Μέγαν καὶ τοιοσένδοξον (!) Μελέτιον νὰ ἀπολέμῳμεν ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς φέροντας τὸ στίγμα τῆς ἐνοχῆς, πρὶν νὰ τὸ ἀπαιτήσῃ ἡ Κυβέρνησις, ἀφοῦ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβερνησις καὶ ὁ Βενιζέλος ἐτηλεγράφησαν ἐπανειλημμένως τὸ τοιοῦτον. Πλὴν « ἄλλως ἔδωκε τοῖς Ἁγίοις Πατράσι. » Ἦθελον καὶ θάλοιν νὰ παίξουν « ἐν οὐ παικτοῖς. »

Καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὴν φυγὴν τοῦ Μελετίου, οἱ ἐν Φαναρίῳ ἔκλιναν, καὶ ἐζήτησαν τὴν συμφιλίωσιν, λαβὼν τὴν συγκατάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως κατῆλθον εἰς Κων/πολιν κατόπιν προηγουμένης εἰδοποιήσεως τοῦ Φαναρίου, ὅπερ ἐφάνη πρόθυμον νὰ συμμορφωθῇ εἰς τὰς ἐλλόγους ἀπαιτήσεις τῆς Κυβερνήσεως. Καὶ διὰ τί νὰ μὴ ἐδέχοντο, ἀφοῦ ἡ τόσον ἀναφανδὸν, ὑπ' αὐτῶν προσηλασθεῖσα Κυβέρνησις γενναιοφρόνως φερομένη δὲν ἀπήτησέ τι ὑπερβολικὸν καὶ ἐπιζήμιον, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς συνάφειαν μετὰ τὸ Φανάριον, καὶ νὰ θάψῃ τὸ μαῖρον παρελθὸν ὑπὸ τὴν πλάκα τῆς λήθης; Κατὰ τί θὰ ἔβλαπτεν ἡ ἐντιμὸς ὑποχώρησις τοῦ Πατριαρχείου, ὅπερ, ὡς εἴπομεν ἔθεωρεῖτο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς ἀρχῆς τῶν

Τούρκων καὶ τῶν ἐξ αἰτίας του πολλὰ παθόντων καὶ πασχόντων Χριστιανῶν;

Πόσον ἐσκιόρησα ἐκ τῆς χειρὸς διὰ τὴν τροπὴν ταύτην. Πλὴν « ἄνθρωξ ὁ χρυσὸς » καὶ πάλιν. Διότι ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ἐδέχθησαν τὴν ὑποχώρησιν, μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας ποιήσαντες διαβούλια καὶ παρασυνοδριάσεις ἐγνωσιμάχησαν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐπιτεθοῦν κατ' ἔμοῦ ὡς ἀναρμοδίου καὶ ἀνεικανονικῶς ἐλεμβαίοντες, καὶ νὰ τρέξουν τοὺς ὀδόντας κατ' ἔμοῦ. Ἐθαύμασα διὰ τὴν τοιαύτην τόλμην τῆς ἀπειροσκέπτου πολιμβουλίας των. Ἐλυπήθην ἐγκαρδίως. Τοὺς παρεκάλεσα, πλὴν αὐτοὶ ἐφούσκωσαν καὶ ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν μνησθέντες τῶν ἡμερῶν τῆς πρὸ τριῶν ἐτῶν δεξιάς των. Τότε ἐκὼν ἄκων κατῆλθον εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ, ἀφοῦ ἐπέτυχον τὴν παῦσιν τοῦ Μελετίου, ὑπέδειξα καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς Συνόδου τῶν Μητροπολιτῶν τῶν μὴ Τουρκικῶν ἐπαρχιῶν. Ἀκολούθως συννενοηθεὶς μετὰ τῶν λοιπῶν καὶ διορισθεὶς ὡς Ἀποκρισάριος τῶν Πατριαρχιῶν ἀπῆλθον εἰς Ἀγκυραν χαίρων, διότι ἐχρησιμοποιήθη ὡς μέσον πρὸς ἐπίτευξιν τῆς συνδιαλλαγῆς.

Ἄλλ' « ὁ πονηρὸς ἠττώμενος πονηρότερος γίνεται. » Ἐν τῷ ἀναμεταξὺ οἱ Ἀνταῖοι τοῦ Φαναρίου μετανοήσαντες ἤρχισαν καὶ πάλιν νὰ φρυίτουν κατ' ἔμοῦ, ἐμελέτησαν καινὰ, καὶ ἐζήτησαν εἰς πίνακι τὴν κεφαλὴν ἔμοῦ. Μέγα καὶ παράδοξον μυστήριον! Διὰ τῶν Καλογηρικῶν αὐτῶν τερτιπίων παλινωδήσαντες, χωρὶς νὰ ἐριθριῶσι, διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν ὑποσχέσεων των ἐπανῆλθον καὶ πάλιν εἰς τὴν τροχίαν των, καὶ ἐνήργουν διὰ παντὸς τρόπον νὰ ἀπατήσουν τὴν Κυβέρνησιν, ἣτις ἀηδιάσασα πλέον περιφρόνησε καὶ προσποιηθεῖσα τὸν ἀδιάφορον ἄφησεν αὐτοὺς νὰ φανερωθοῦν ἐτι ἅπαξ ἐν ὄλῃ τῇ γυμνότητι αὐτῶν. Μαθὼν τὰ διατρέχοντα ἠναγκάσθη καὶ πάλιν μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἔλθω εἰς Κων/πολιν, ὅπου εὖρον τοὺς Ἁγίους τοῦ Φαναρίου συνησπισμένους καὶ ἐτοιμοὺς νὰ προβοῦν πραξικοπηματικῶς εἰς ἐκλογὴν Πατριάρχου παρὰ τὴν προηγουμένην συμφωνίαν. Προσεπάθησα νὰ ἀναχτήσω τὴν δομὴν των, πλὴν ὄχι μόνον δὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ καὶ ἀπειλήσαντές με προέβησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Χαλκηδόγου Γρηγορίου, ὅστις πιθανὸν νὰ εἶνε καλὸς

δι' αὐτοὺς καὶ Ἅγιος, πλὴν εἰς τὴν Κυβέρνησιν εἶνε ἀνεπιθύμητος διὰ λόγους, οὓς γνωρίζει αὐτή! Ἡ Κυβέρνησις πρὸ πολλοῦ διακηρύξασα ὅτι ὁ λεγόμενος Παναγιώτατος καὶ Οἰνομενικός Πατριάρχης, δι' αὐτὴν εἶνε πλεόν τὸ πολὺ εἰς Ἀρχιεπισκοπῆς ἔεινεν ἀδιάφορος ἀπέναντι τῶν ἀδιορθώτων τοῦ Φαναρίου, οὓς θεωρεῖ ὡς κώνωπα ἐπὶ κέρατος βοῦς. Καὶ ἐσιώπησε. Εἰς μάτην οἱ δράσται τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν ἠγωνίσθησαν νὰ ἔλθουν εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς κατηγιννακτησμένης Κυβερνήσεως, ἥτις ἔδειξεν εἰς αὐτοὺς τὴν πρέπουσαν ἀποσιροφίην, καὶ δὲν ἐπεκύρωσε τὴν πράξιν τῆς Ἐκλογῆς.

Βεβαίως τὸ τοιοῦτον δὲν πειράζει ποσῶς, οὕτως ταράττει τοὺς κίγκλους τῶν Μεγάλων τοῦ Φαναρίου Ρασοφόρων, διότι δι' αὐτοὺς τὰ πάντα εἶνε ρόδινα. Ἀρκεῖ ὅτι αὐτοὶ ἐπιτυχοῦν καὶ κατοπληροῦνται ἀνὰ 250 λ. οἱ Συνοδικοὶ καὶ 2 χιλ. λίρες ὁ Πατριάρχης. Καὶ δὲν ἀρκεῖ ἢ τόσο. Ἄ τις σπατάλη ἐν ἡμέραις γενησὶς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἀλλὰ διὰ νὰ μεγαλώσουν τὴν διὰ τῆς Ἀνταλλαγῆς σχεδὸν μηδενισθεῖσαν Μεγ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ξεφουρνίζουσι Μητροπολίτας καὶ Ἐπισκόπους τιτουλαρίους, εἰς βάρος τοῦ δεινῶς πάσχοντος ἐθνικοῦ ταμείου. Ἀκόμη δὲν θέλουσι νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἐκκλησίας δὲν συνίσταται εἰς τὴν πληθῶραν καὶ ἀδρᾶν μισθοδοσίαν τῶν Μεγάλων τῆς Ρασοφόρων. Εἰς τί μᾶς ὠφελοῦν Μητροπολίται καὶ Ἐπίσκοποι ἀνευ Ἐπαρχιῶν; Μήπως τὸ ἔθνος εἶνε Τιμάριον τῶν Φεουδαλιστῶν τοῦ Φαναρίου; Ὡς τῆς ἀσπλαγχνίας καὶ Καλογηρικῆς σκληρότητος! Καθ' ὃν χρόνον χιλιάδες οἰκογένειαι ὁμογενῶν στεροῦνται τοῦ ξηροῦ ἐπιουσίου ἄριτου, οἱ Μεγάλοι Ἅγιοι τοῦ Φαναρίου ἀπαιτοῦν νὰ πληρόνωνται γενναίως, καὶ μάλιστα τοὺς φαίνεται πολὺ ὀλίγοι ὁ ἀνωτέρω μισθός: «ὦ ἦθη, ὦ καιροί!»

Ἔως πότε θ' ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι οἱ ἐν Φαναρίῳ νὰ χορεύουν εἰς τὴν Ράχην τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἴδιον μόνον ὄφελος; Ἄλλ' ὡς ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν συνέχειαν ἡμῶν.

Ἄφου εἶδον ὅτι καὶ πάλιν πρῦμναν ἀνακρουσάμενοι ἔπρεψαν τὸ πλεῖον τοῦ ἔθνους, καὶ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τῶν βράχων, ἀφ' οὗ ἐπέισθη ὅτι « Αἰθίοπα σαπουνίζομεν, » διὰ τῶν παρακλήσεων ἡμῶν, ἠναγκάσθη, μετὰ λύπης νὰ προβῶ εἰς τὸ δεύτερον ἔειναι

διάβητα: Ἄρα γε δικαιούται τις ὀρθοφρονῶν νὰ μοι εἴπῃ τι σὲ μέλει, σὺ εὐρέθηκες νὰ μᾶς σώσης; Θὶ ἦτο ἐρίτιμος; εὐήθης ὁ τοιοῦτος, διότι ἐντὸς τοῦ ὑπ' αὐτῶν κακῶς διαπηδαλιουχομένου καὶ κατὰ σκοπέλων βαίνοντος πλοίου εὐρίσκομαι καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς οἰκογενείας μου, καὶ τόσων ἄλλων φίλων συγγενῶν καὶ ὁμογενῶν. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἦτο τολμηρὰ ἢ προᾶξις μου. Ἀλλὰ μυριάκις τολμηροτέρα ἦτο καὶ εἶναι ἢ διαγωγή τῶν Ἁγίων Πεισματάριδων τοῦ Φαναρίου. Τί ἔπρεπε νὰ κάμω εἰς μίαν τοιαύτην κρίσιμον περίστασιν; Ἡ Κυβέρνησις δικαίως θὰ ἐλάμβανεν ὑπονοίας μήπως παρεσπόνδησα καὶ συνετάχθην μετὰ τοῦ ἐν Φαναρίῳ. Ἐμείνα μετὰ τὸ σφύρας καὶ ἄκμονος. Δὲν νομίζω ὅτι τὸ διάβημά μου τοῦτο ἦτο σκληρότερον ἀπὸ τὴν πράξιν τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, ὅστις μεθ' ὅλην τὴν πραότητα καὶ τὸν καθ' ὅλα γλυκύτατον χαρακτήρα Του δὲν ἠνέχθη τὴν κατασπίλωσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, καὶ διὰ τοῦ εὐλογημένου γραγγελίου ἐξεδίωξε τοὺς ποιήσαντας τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς Του, οἶκον ἐμπορίου. Καὶ εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι ἐνῶ ὁ Ἰησοῦς ἔδειξε συγκατάβεισιν καὶ ἐπιείκειαν πρὸς πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς, μόνον ἀντεπάθει καὶ κατεκραύνασεν ἐπανειλημμένως τὴν ἀντίθεον πολιτείαν τῶν Μεγάλων Ρασοφόρων τοῦ Παλαιοῦ Ἰσραήλ: ὅτι αὐτοὶ ὡς Ἀρχὴ παρέσυρον τὰ πάντα εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται σήμερον. Καὶ βεβαίως τὰ αὐτὰ γεγονότα, τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα φέρουν. Ἔως τώρα ὁ χρόνος ἔρρεεν εἰς φῶς τὰ γεγονότα, καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μέρος ἐδικαιώθη ἰκανοποιητικῶς διὰ τὴν ἀντίθεσίν μου, πρὸς τοὺς κατὰ κρημνῶν γοργῶς συμπαρασύροντας τὸ σκόφος τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ αὐτὸς χρόνος θὰ μὲ δικαιώσῃ ἐν τῷ μέλλοντι πληρέστατα.

Ἰδὼν τὸ ἀπροχώρητον παρητήθη, ἵνα μὴ φανῶ ὄργανον τῶν παρανομούντων τοῦ Φαναρίου. « Ἐμίσησα Ἐκκλησίαν (ἄθροισμα) πονηρευομένων καὶ μετὰ ἀσεβῶν οὐ μὴ καθήσω εἰς τὸν αἰῶνα. » (Ψαλ. 26: 5). Εἶνε ἀληθὲς ὡς πάσχων οἰκονομικῶς εἶχον ἀνάγκην τοῦ μισθοῦ, πλὴν διὰ νὰ δείξω ὅτι ἐν τῇ ταπεινότητι εἶμαι ἄνθρωπος ἠθικῶν ἀρχῶν, ἐπροτίμησα νὰ εἴπω « ἔλαιον δὲ ἀμρτωλοῦ μὴ λιπανάτω τὴν κεφαλὴν μου » (Ψαλ. 141: 5) Ἀλλ' ἢ παραίτησίς μου μᾶλλον ἐφαίδρυνε τοὺς Ἱερολύκους, διότι ἔσκέφθησαν νὰ προσθέσουν εἰς τὸν γλισχρότατον (!) μισθόν

ταν, τὰ εἰς ἔμὲ διδόμενα. Ἡ Κυβέρνησις, ὡς εἶπον, μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχη σχέσεις μὲ τοὺς φιλοταράχους περὶ τὸν Ἀρχιεπισκοπικόν ἀντάρτα, γενναιωφύχως φερομένη μετὰ μεγάλης ψυχραιμίας μὲ διέταξε νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τοὺς ἀτιθάσους Μεγάλους Ρασοφόρους. «Πρὸς σερχοσοῦ κεντὶ σσσινα γικιλίν.» Ἐντεῦνθεν λαβόντες θάρρος διέδωκαν ὅτι συνεφιλιώθησαν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως (!) ὅτι ἐγὼ ἐξ ἰδίων μου ἐνήργουν (!) καὶ ἤγειραν θρασείαν τὴν κεφαλὴν ἀπειλητικῶς καὶ ἔστρεψον τὰ ἠκονημένα αὐτῶν βέλη κατ' ἑμοῦ. Τί τοὺς μέλει ἂν συνζεῖα τῆς τοιαύτης αὐτῶν ἐξερθρώσεως κινδυνεύει ἢ ἐν Τουρκίᾳ ὑπολειφθεῖσα ἔθνη ἡμῶν ὑπόστασις; Εἶνε ἀρκιτὰ παράδοξον φαινόμενον ἢ στωικὴ ἀπάθεια τοῦ Φαναρίου ἀπέναντι τῶν βαρυνόμενων δι' ὅλο τὸ ἔθνος συνεπειῶν τῆς ἀνοικτεῖς διαγωγῆς καὶ πορείας τῶν. Ἐννοοῦν μετὰ μανίας ἐξαιρετικῆς νὰ κύνησιν ἐν πῆσι καὶ πάντοτε τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα, τὰ δὲ τῆς Ἐκκλησίας ἢ τοῦ ἔθνους συμφέροντα νὰ τεθοῦν ἢ ἐν παρενθέσει, ἢ νὰ θυσιασθοῦν δι' αὐτούς. Αὕτη εἶνε μία λυπηρὰ ἀλήθεια. Σύμπας ὁ κόσμος μὴδὲ τῶν Κινέζων καὶ τῶν ἡμιαγρίων τῆς Ἀφρικῆς ἐξαιρετικῶν κατεξανέστη κατὰ τῆς ἰδιοτελείας τῶν Ἀρχόντων καὶ τυράννων αὐτοῦ, καὶ ζητεῖ πνευματικὴν ἀναγέννησιν καὶ ἐλευθερίαν ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης, οἱ δὲ ἐν Φαναρίῳ Δερεβέηδες ἐννοοῦν νὰ λύσουν ἀνευθύνως καὶ νὰ δέσουν κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἔχη κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ κάμη τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν, ἔστω καὶ εὐλαβῶς καὶ βαθυσεβάστως.

Μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν Πατριαρχείων, ὡς εἶπον, ἐξεμάνησαν κυριολεκτικῶς κατ' ἑμοῦ «Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυξ αὐτῶν τὸ στόμα αὐτῶν γέμει ἀρᾶς καὶ πικρίας, καὶ ὄδον εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν.» Καὶ διὰ νὰ δείξουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι πρόσκομμα εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά των, ἔκαμον κατάχρησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ κατὰ νόμον νοουμένου Δεσμῆν καὶ Λύειν, καὶ ἀνευ τύπων τοῦ συνειδήματος ἐτόλμησαν νὰ με καθαιρέσουν. Διὰ τί; διότι ἐγὼ μὲν ἠγωνίσθημι πρὸς σωτηρίαν, αὐτοὶ δὲ καθὼς αὐτὰ τὰ πράγματα φωνάζουν, ὑπέσκαψαν τὰ θεμέλια τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀστόχου πολιτείας των. Μὲ κατεδίκαν, διότι συνηγορῶν καὶ ὑπεραμυνόμενος τῶν συμφερόντων ἡμῶν, εὐρέθημι κατ' ἀνάγκην

ἀντιμέτωπος πρὸς αὐτούς. Ἄλλ' ὁ χρόνος θ' ἀποδείξῃ ἂν ἐγὼ εἶμαι ἄξιος τοιαύτης ποινῆς, ἢ ἴδιοι. Εἶθε ἐγὼ μόνον νὰ εἶμαι ἔνοχος καὶ νὰ ἐτιμωρούμην μόνος ὑπὲρ πάντων καὶ πασῶν! Διὰ νὰ δείξουν τὴν ἰσχὴν καὶ τὸ ἀσπίλον καὶ ἀκηλίδαιον (!) αὐτῶν ζητοῦν νὰ ἐνοχοποιήσουν ἔμὲ, καὶ τότε οὐ οἱ θὰ φανοῦν ἀθαδέτεροι τῆς περιστερεῶς ! !

Γ'.

Ἐρωτήσεις καὶ συμπεράσματα.

1ον. Ἐὰν ἡμῶν ἔνοχος, διατί πρὶν νὰ πατάξω τὴν κακίαν σας πορείαν δὲν με κατεδιώξατε; Ἀπὸ τί ἐφοβήθητε καὶ ἐπεδοκιμάσατε τὴν ἔλπιν μου γνωπτὴν σας πλέον ἐν Ἀγκύρᾳ στάσιν μου, καὶ ἐφάνητε πρόθυμοι νὰ με διαρίσητε ὡς Ἀποκριτάριον τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῆς Κυβερνήσεως; Πρὸς ἐκδίκησιν ἢ πρὸς ἀνταμοιβὴν μοι ἐδώκατε τὸ ἐντιμὸν τοῦτο ἱερὸν ὄφρῆκιον; Καὶ τώρα σας προκαλῶ, ἂν εἰσθε τίμοι καὶ φιλέτιμοι, διαφωτίσατε τὸν λαὸν περὶ τῶν σφαλμάτων μου. Μὴ κρύπτεσθε ὀπισθεν τοῦ δακτύλου. Δείξατε εἰς τὸ κοινὸν ποῦ βασιζόμενοι προέβητε εἰς τὴν φανεράν ἠθικὴν δουλοφονίαν μου; Ὡς φίλον καὶ ἐνδιαφερόμενον ὑπὲρ τῶν γνησίων συμφερόντων τοῦ ἔθνους, ἢ ὡς ἀτομικὸν σας πολέμιον με κατεδίκασατε;

Μήπως ἀκέρμη ἔχετε τὴν σκληρὰν ἰδέαν ὅτι σεῖς καὶ μόνοι οἱ Μεγάλοι Ρασοφόροι ἀποτελεῖτε τὸ ἔθνος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. καὶ ἐπομένως πᾶς ὅστις ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὰς ἐκδόμους πράξεις σας νὰ θεωρῆται ἐχθρὸς τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ εἶνε ἄξιος ἀρῶν καὶ ἀναθεμάτων; Μήπως νομίζετε ὁ κόσμος κοιμᾶται τόσον βαθέως, ὥστε τρέμων τοὺς ἀδίκους ἀφορισμοὺς σας νὰ κλίνῃ τὴν αὐχένα δουλοπρεπῶς καὶ νὰ σας εἶπῃ: «Ἦμνοῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξολογοῦμέν σε διὰ τὴν μεγάλην σου δέξαν.» Παρῆλθεν ἡ στραβὴ ἐκείνη ἐποχὴ τῶν προλήψεων καὶ τοῦ τυφλοφανατισμοῦ. Μὴ σκοτιζέσθε με τὰ ψευδεπίπλαστα μεγαλεῖά σας! Ὅπως γράφω ἐγὼ καὶ διαμαρτύρομαι καθ' ὁμῶν, πράξατε καὶ σεῖς τὸ αὐτὸ κατ' ἑμοῦ. Ἐξέλθετε εἰς τὴν μάχην οὐχὶ μὲ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀντιχριστιανικοὺς ἀφορισμοὺς καὶ κληαιρέσεις, ἀλλὰ μὲ λογικὰς ἀναιρέσεις! Γνωρίζετε ἐκ τῶν ἐκθέσεων ὅλας τὰς πράξεις μου, δη-

μοσιεύσατε αὐτὰς, καὶ θὰ σὰς εἶμαι πολὺ εὐγνώμων δι' αὐτό. «Μὴ αἰσχύνεσθε εἰς ὄψιν ἔλθειν.» Μόνον «οἱ τὰ φαῦλα πράττοντες μισοῦσι τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχονται εἰς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῶσι τὰ ἔργα αὐτῶν. Ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἔστιν ἐργασμένα.» (Ἰωάν. 3 : 20, 21).

Μήπως φαντάζεσθε ὅτι μὲ κατελύπησε τόσο πολὺ ἡ παράνομος πράξις σας; Λυπεῖμαι καιρίως διότι, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος τὸ αἰσχρὸς ἔθνος ἡμῶν κατεδικάσθη νὰ διοικῆται ὑπὸ τοιοῦτων Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχόντων ἀναχρονιστικῶν καὶ ὀπισθοδούλων, οἵτινες λατρεύουσιν ἐμπαθῶς μόνον τὸ ἴδιον αὐτῶν ἐγώ. Καὶ πρὸ πολλοῦ ἐχάρηξαν ἐπὶ τῆς ἰδιαίτερας αὐτῶν σημασίας τὰς δύο λέξεις: **Δοξομανία, Ἰδιοτέλεια.** Διὲ ποῖα ἔργα μου προέβητε εἰς τὴν καθαίρεσιν ἐρωτῶ καὶ πάλιν; Χαίρω πολὺ, διότι δι' ἐπισήμου πράξεώς σας ἐβεβαιώσατε τοὺς πάντας ὅτι δὲν εἶμαι συνένοχός σας, οὔτε κατεδέχθη νὰ κινήσω καταφρατικῶς τὴν κεφαλὴν μου ἀπέναντί σας χάριν τοῦ ἔμοῦ συμφέροντος. Ἐδείξατε φανερὰ ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀντίθετον τοῦ σημερινοῦ Φαναρίου, καὶ τοῦτο μὲ ἀρκεῖ, σὰς εὐγνωμονῶ. Ἀφοῦ σύμπας ὁ λαὸς ὁμολογεῖ ἐκ πείρας ὅτι σεῖς κακῶς πράξαντες καὶ τὰ πάντα συγκυκαστρέψαντες εἰσθε σκότος καὶ ἔνοχοι, ἄρα ἐγὼ ὡς ἀντίθετός σας ἐπράξα καλῶς καὶ φρονίμως. Δὲν ἔχει οὕτω ὡ Ἀγίων Ἀγιώτατοι καὶ Παναγιώτατοι! Ἄν ἦεν πλούσιος ἤθελον ἀνταμείψαι ὑμᾶς γενναίως. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Ἄξιον ἀπορίας διὰ τὴν δὲν μετεχειρίσθητε κατ' ἔμοῦ τὸν βιρὺτατον ἀρροισμὸν, ὡς ζητοῦντος νὰ πολεμῶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας!! Ὁ χρόνος; θὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ κρυπτά τοῦ σκότους. Καὶ τελευταῖον. Εἰ μὲν κακῶς ἐπράξα, μαρτυρήσατε περὶ τοῦ κακοῦ, εἰ δὲ καλῶς τί μὲ δέρετε;» Ἐπεὶ δὲ βέβαιον οὐχὶ μόνον ὡς Ἰσραὺς καὶ ὡς Ἀντιπρόσωπος τοῦ πλείστου μέρους τῶν Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ λαϊκὸς ἀνημῆν, θὰ σὰς κατεμολέμουν ὡς Εὐθύμος τ. ἔ. ὡς ὁμογενὴς ὀρθόδοξος Χριστιανός.

2ον. Μήπως δικαιούμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι οἱ Τούρκοι δὲν μᾶς μισοῦν κυρίως διὰ τὰς ἀταξίας τοῦ Φαναρίου, ἀλλὰ διότι ἔτσι τὸ ἤθελον καὶ εὖρον αἰτίαν. Τί τοῦτου ψευδέστατον; διότι ἂν ἐπεθύμουν οἱ Τούρκοι τὸ τοιοῦτον, διατί τάχα ἔκαμαν διάκρισιν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν Ἀρμενίων, ἀφοῦ εἴμεθα ὅλοι ἑτερόθρησκοι πρὸς αὐτούς

Ναὶ μὲν ὑπεφέραμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸν πόλεμον, ἀλλ' ἀπὸ πείναν, ἀσθενείας καὶ ἐκτοπισμοῦς διὰ λόγους στρατιωτικοὺς, ἀπὸ τὰ ἐποῖα κακὰ δὲν ἔμειναν ἀμέτοχοι καὶ οἱ Τούρκοι. «Οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη.» Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη οὐδὲ εἰς ἔστω καὶ ἡλίθιος μὲ τιάραν, ὅστις ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὅλων τῶν συμφορῶν μας γνησιώτατοι γεννήτορες καὶ Ἀνάδοχοι εἶνε οἱ Μεγάλοι μας Ρασοφῆροι.

Οὔτε δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἰδίως ὑπέστημεν τὰς τρομερὰς συνέπειας τῆς Φαναριωτικῆς πολιτείας. Διότι ὅπως ὁ Φαραὼ ἀντίστατο εἰς τὸν Μωϋσῆν τ. ἔ. Εἰς τὸν Θεόν, ὡς κεφαλὴ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπιμαρτυροῦντο διὰ τῶν πληγῶν εἰσι οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὑπήκοοί του, τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς ἡμᾶς. «Εὐτέλεια Ἀρχόντων ἀνοψοῦ λαὸν, παρανομίαι δὲ αὐτῶν ἐξουθενουσι φυλάς.» Καὶ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι εὐγνωμονῶμεν τοὺς Τούρκους, διότι δὲν ἔκαμον τελείαν χρῆσιν τοῦ δικαιώματος αὐτῶν καθ' ἡμῶν· ὁ ἀρνούμενος ἢ κρύπτων τὰ σφάλματα αὐτοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι θεωρεῖ αὐτὰ ὡς ἀξιόμειπτα, καὶ καταδικάζει αὐτὸς ἑαυτὸν.

3ον. Διατί οἱ Τούρκοι δὲν ἐπέπραξαν καὶ τοὺς Ἑβραίους; Μήπως εἶχον λόγους ἰδιαιτέρους, ὥστε ἐκείνους μὲν, καίτοι ἀλλοθρήσκους καὶ πικταχοῦ σχεδὸν τοῦ κόσμου μισουμένους, νὰ ἀγαποῦν, ἡμᾶς δὲ νὰ καταδιώκουν; Οὐκί ὑμῖν Ρασοφῆροι! οὔτε ἴσα μὲ τὸν Ἀρχιραβδίνον γνώσιν εἴχετε, ὥστε νὰ φέρεσθε φρονίμως ἀπέναντι τῆς Σεβ. Κυβερνήσεως, καὶ νὰ μὴ δώσητε εἰς τὸ ρεῦμα τῆς δικαίας ὀργῆς τὸ ἔθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν! Οὐκί ὑμῖν φυτεία τὴν ἐποῖα δὲν ἐρύττεισεν ὁ Πικτήρ, καὶ ἡ ἐποῖα δέον νὰ ἐκριζωθῇ ἐγκαίρως πρὸς σωτηρίαν καὶ δόξαν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς τόσο ταπεινωθείσης Ἐκκλησίας ἡμῶν!

4ον. Διατί τάχα στενοχωρεῖσθε ὡς ἀπολέσαντες τὰ πλαστὰ καὶ εἰς οὐδὲν συντελέσαντα μεγαλεῖά σας, τὰ ὅπερ ἠθελήσατε ἔτι μᾶλλον νὰ αὐξήσητε, καὶ ἐχάσατε «τὰ αὐγά καὶ τὰ καλάθια» κατὰ τὴν κοινὴν παρομίαν; Τί προνόμια καί τιτλοις εἶχον οἱ 12 ἀγράμματα Ἄλιεις τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ λοιποὶ ἐργάται τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων, οἵτινες ἐν τῇ πτωχείᾳ αὐτῶν πολλοὺς ἐπλετύτισαν, καὶ ἐν τῇ ταπεινότητι αὐτῶν λαοὺς ἀνύψωσαν. Ἐστερημένοι τῶν πάντων μέχρι τοῦ ξηροῦ ἄρτου οἱ πάμπτωχοι ἐργάται τοῦ Εὐαγγελίου μετέδωκαν

τόσον ἀφθόνως· καὶ ἠρωικῶς τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος πανταχοῦ;
« Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα
τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν. » Καὶ ἰδοὺ σύμπας ὁ χριστιανικὸς
κόσμος τιμᾷ καὶ γεγαίρει αὐτοῦς. Ἄφου ἀγαπάτε τὴν δέξαν ἀκολου-
θήσατε τὸ Πρόγραμμα ἐκείνων τῶν Χριστοκηρύκων σκαπανέων τοῦ
Εὐαγγελίου.

8ον. Ποῦ εἶνε οἱ τακτικοὶ Ἱεροκήρυκες διὰ νὰ διδάσκουν «εὐ-
καιρῶς ἀκαιρῶς ἐν πάσῃ μικροθυμίᾳ καὶ διδασχῇ» καὶ νὰ παρηγο-
ροῦν τὸν χεῖρονα τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχλωτίας παθόντα λαόν; « Πα-
ρηγορεῖτε, παρηγορεῖτε τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ κρᾶζει ὁ Θεός. » Μό-
νον τὴν τετρακκαστὴν χρειάζεται κήρυγμα; (Ἡβ. 40 : 1). Δὲν
εἶνε τὸ κήρυγμα τὸ πρότιστον ἐξ ὅλων τῶν καθηκόντων σας; « Ἐ-
πίσκοπος ἢ Πρεπδύτερος μὴ κηρύττων τακτικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ
καθαιρεῖσθω. » Ἄρα ὅλοι σας εἴσθε ἀνωθεν καθηρημένοι, καὶ ὡς
τι οἱ τοῦτοι δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ καθιρέσητε ἄλλους. Εἶνε ἢ δὲν εἶνε
« Ἡ φιλαρρυρία καὶ ἡ πλεονεξία εἰδωλοκρατεία; » (Κολ. 3 : 5.)

9ον. Αἱ κκκκὶ γλωτταὶ διχλωσθῶν οὐ σοδρωτάτη δικασπύθεις
ἔγαινον εἰς τὸ προσφυγικὸν χοῦμα. Εἶνε τοῦτο ἀληθὲς ὃ φωτοδεεῖς
Φίλοι τοῦ Φαναρίου, ἢ σᾶς συκοφντοῦν; Διὰ ποῖον λόγον διωρί-
σθησαν Πρόεδροι καὶ Ἀντιπρόεδροι, Διευθυνταὶ καὶ Ὑποδιευθυνταὶ,
διχειρισταὶ, Γραμματεῖς κ. λ. ἄνευ τῶν 60 προσώπων εὐλοσομένων
τῷ Φαναρίῳ καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ, οἵτινες ἐμαλογοῦμενος ἀδού-
τατα ἢ καὶ διὰ τοῦ ἱεροκρυφίως πλουτεῖν ἔλαδον τὴν μερίδα τοῦ Λέ-
οντος; Διὰ τί δὲν ἐδειξάν δημοσίᾳ τὸν λο/μὸν; Μὴ μᾶς λέγετε, τί
σᾶς μέλει. Διότι ἡμεῖς τ. ἔ. ὁ λαὸς εἴμεθα τὸ πᾶν. Ἄνευ ἡμῶν σῆς
εἴσθε μία νοῦλα, καὶ τίποτε περισσότερον.

Σημ. Χάριν τῶν ματαίων καὶ ἐπιδεικτικῶν ψευτομεγαλείων,
οἱ μὴ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ κληθῶσι Ραβδί (Ματθ. 23 : 8) Πανιε-
ρώτατοι καὶ Παναγιώτατοι (!) ζητοῦν δι' ἀσκόπων δαπανῶν νὰ ἱκα-
νοποιοῦν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν των Χρυσῷ τῷ
Μημονᾷ περὶδῶσαντες, σκέπτονται ἤδη πῶς καὶ πόθεν νὰ εὐρίσκουν
χρήματα. Δὲν ἐπρόβλεπταν ἐπὶ τόσους αἰῶνας νὰ καταθέσουν ἐν Ἀπο-
θιματικῶν Κεφάλαιον. « Πίθος Δαναῶν » καὶ Μέγα Χωνευτήριον
τοσοῦτων ἐκτρομμυρίων, χωρὶς τινος πραγματικῆν ὠφέλειαν. Καὶ
καθὼς «οἱ διὰ πάντα ὑπεύθυνοι, πλὴν ἀνευθύνως ἐργαζόμενοι Μεγά-

λοι Ρασοφόροι μας ἐπώλησαν καὶ κατεβρόχθησαν τὴν ἐν Λόντζα
ἔδρυθεισαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ αὐτῶν Ἰωακείμ Ἱερκτικὴν Σχοχὴν, τοιου-
τοτρόπως τῶρα ἤρχιζαν νὰ σκεφθοῦν τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν ἐν ἐν Χάλ-
κη Θεολογικὴν Σχολὴν, ἣς τὰ χρεώγραφα εὐρίσκοντα εἰς τὰς χεῖ-
ρας των καὶ ὑποθήκευον ἤδη ἐξ αὐτῶν διὰ δάνειον... Καὶ βεβαίως
ἄμα τελειώσουν ἐκεῖνα θὰ σκεφθοῦν νὰ πωλήσουν τὰ κοσμήματα
τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως πρὸ δύο ἐτῶν, χάριν τῶν ἰδίων ἀναγκῶν.
Ἄφου πάσχουν οἰκονομικῶς, διὰ τί ὅλοι οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀρ-
χιερεῖς, οἱ ἀδρῶς μισθοδοτούμενοι δὲν συγκάθηνται ὁμοῦ ἐντὸς τῶν
Πατριαρχικῶν δωματίων, μὲ κοινὴν Τράπεζαν, ὁπότε καὶ τὰ ἔξοδα
θὰ εἶνε ἐλαφρότερα κατὰ 60 0/0 καὶ πολλὰ τὰ ἄτοπα θὰ λείψουν.
« Ἴδου δὲ τί καλὸν ἢ τί τερπνὸν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελ-
φούς ἐπὶ τῷ αὐτῷ. » (Ψαλμ. 133 : 1). Ἄλλὰ συμφέρει τὸ τοιοῦ-
τον εἰς τοὺς φιλοκόσμους Δεσπότης τοῦ Φαναρίου! Καλλίτερον νὰ
τοὺς ὑδρῖζῃ τις ἢ νὰ τοὺς προτείνῃ τοῦτο. « Κοσμικότης κοσμικότη-
των τὰ πάντα κοσμικότης!... » Ἡ μήπως καὶ τοῦτο ψεῦμα εἶνε
Ἴδου πῶς ἐννοοῦν καὶ ἐφαρμόζουν τὸ ρητὸν « Περιπατεῖτε μὴ ὡς
ἄσσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοὶ ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πε-
νηραὶ εἰσὶν, μὴ γίνεσθε ἄφρονες ἀλλὰ συνιέντες τί ἐστὶ τὸ θέλημα
τοῦ Κυρίου. » (Ἐφ. 6 : 16).

8ον Ἐξαιτίας τῆς ἀντικυβερνητικῆς σας αὐθαδείας πολλοὶ διδά-
σκαλοι ἀποκλεισθέντες ἀπὸ τὰ Σχολεῖα πάσχουν φοβερῶ, καὶ διατρέ-
χουν τὸν ἐκ πείνης θάνατον. Ποῖαν πρόνοιαν ἔλαθετε ἢ σκέπτεσθε
νὰ λάθετε δι' αὐτοὺς; ἢ ἄς ἀποθάνουν καὶ αὐτοὶ μετὰ τῶν οἰκογε-
νειῶν των πρὸς δόξαν καὶ εὐκλειαν τοῦ Φαναρίου; Ἡ μήπως, ἐπει-
δὴ αὐτοὶ δὲν εἶνε Ἀρχιερεῖς, δὲν ἐνδιαφέρεσθε δι' αὐτοὺς; Μήπως
εἶνε ἀπὸ ξένην πρὸς ἐσᾶς ἐνορίαν; Διὰ τί τάχα δὲν θέλετε νὰ σώ-
σητε αὐτοὺς ἐκ τοῦ βεβαίου κινδύνου τῆς πείνης; « Οὐαὶ ὑμῖν γραμ-
ματεῖς καὶ νέοι Φαρισαῖοι Ἰποκριταί, οἵτινες παρασύρατε τοὺς πάν-
τας εἰς τὸν ὄλεθρον, καὶ ἤδη ἐφησυχάζετε τρώγοντές καὶ πίνοντες
καὶ εὐφραινόμενοι λαμπρῶς ὡς ὁ πλοῦσιος τοῦ Λαζάρου! Οὐαὶ ὑμῖν
Ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαῖοι τοῦ νέου Ἰσραὴλ, οἵτινες ὡς μισθωτοὶ Ποι-
μένες ἐννοεῖτε νὰ θυσιασθοῦν χάριν ὑμῶν τὰ διὰ τοῦ πολυτίμου αἵ-
ματος τοῦ Λυτρωτοῦ ἐξαγορασθέντα πρόβατα! Οὐαὶ ὑμῖν Μεγάλοι
Ρασοφόροι, διότι ἀντιθέτως πρὸ τὴν Χριστὸν ἤλθατε νὰ διακονηθῆ-

SISMANOGLIO

τε, και οὐχι ὡς ἐκεῖνος νὰ διακονήσητε! Οὐαὶ ὑμῖν Ἀρχιερεῖς και Φαρισαῖοι τοῦ Φαναρίου, διότι ἀπαιτεῖτε νὰ δοθοῦν οἱ Χριστιανοὶ ὡς λύτρον τῆς Εὐμαρτίας και φιλοδοξίας ὑμῶν, και οὐχι ὡς Σωτῆρ νὰ δώσητε τὴν ἰσικὴν σας ἀντὶ ἄλλων πολλῶν. « Ἐπατάχθησαν τὰ πρόβχτα και διεσκορπίσθησαν οἱ μισθωτοὶ Ποιμένες! Οὐαὶ ὑμῖν Ἀρχιερεῖς οἱ μέχρι τρίτου οὐρανοῦ ἀνυψωθέντες, ἕως Ἄδου καταβιβάσθησεσθε. »

Ἀγαπιτοὶ μοι ἀναγνώσται!

Ἴδου ἐν μεγάλῃ συντομίᾳ ἐξέθηκα πρὸ τῶν ὀμμάτων σου τὰ γεγονότα! Μὴ ἀπατάσαι, λαέ, εἶσαι ὁ κυρίως υπεύθυνος διὰ τὴν λιπυρὰν κατάστασιν! Αὐτὰ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ὅτι σὺ θὰ πληρώσῃς πάλιν διὰ τὴν νέαν χρεωκοπίαν τῶν Πνευματικῶν σου Ἀρχηγῶν. Ὁμολογῶ ὅτι εἶνε κακὸν και πολὺ δυσάρεστον νὰ εὐρεθῆ τις εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῶν Ἀρχόντων αὐτοῦ, ἀλλὰ « δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χειρὸν βέλτιστον. » Κάλλιον νὰ πάθουν αὐτοὶ παρὰ ὁ λαὸς και ἡ Ἐκκλησία. Ἐξεγέρθητι ἐγκαίρως και διάρρηξον τὰ ἱμάτια με στεντορίαν φωνὴν διαμαρτυρίας κατ' αὐτῶν. « *Ἐν τοῦ κακοῦ οὐδαμοῦ ἀγαθόν τι προσγίνεται τοῖς ἀνθρώποις.* » « Πότε ἀχρὴ πράξετε εἰμὴ νῦν. » Ποῖον καιρὸν περιμένετε διὰ νὰ ἐνεργήσετε και ἐπαναφέρητε τὰ Πράγματα εἰς τὴν θέσιν των. Ἴδου εἶπον και ἐλάλησx. Ἀκούσατε, κρίνατε! Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἂς εἶνε μετὰ πάντων ὑμῶν.

« Δόξη ἡμῖν ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι. »

© SISMANICHO

Τιμὴ Γρόσια πέντε (5)